

AVE MARIA

NOVEMBER, 1935

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovenc
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovenc Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Irven U. S. A. \$3.00

Management - Upravništvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. Alexander Urankar,
1852 W. 22nd Place,
Chicago, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAJ RAZUMEŠ. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Novemberska šte., 1935—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVII.

MARIJA NAM JE POMOČNICA TUDI PO SMRTI

Dr. J. Knific

BERE se v življenju nekaterih velikih svetnikov, da so od strahu koprneli, ko so mislili na smrt in na sodbo. Na meji se pričinja stroga pravičnost božja. Nič omadeževanega ne gre v nebo. In kdo se loči od življenja, da bi na njem ne ostal vsaj kak madež, kak greh, neopravljena pokora?

Bile so svete duše in so še, ki gredo mimo vic v nebo, kakor je šla sv. Školastika, sv. Klara, toda koliko je takih? To so čiste, neomadeževane duše ali tiste, ki so z ostro pokoro izprale zadnji madež in plačale zadnji vinar božji pravičnosti. Le malo je takih, ki bi jim Kristus šepetnil kakor spokorjenemu razbojniku: "Še danes boš z menoj v raj." Koliko jih je, ki jim je žal umreti, ker so še kolikor toliko navezani na svet. Tudi te navezanosti se moramo iznebiti, prej ne moremo v nebo. V zlatih rudnikih ne kopljejo čistega zlata, ampak drži se ga mnogo nepotrebnihih primesi. Tako neočiščeno zlato vržejo v ogenj, da se iznebi teh primesi in da čisto, suho zlato pride iz peči.

Izgnanec hrepeni po domovini, jetnik po prostosti; toda njihovo hrepenenje je zopet le blede slika hrepenenja duše po Bogu. Te duše zaprte v ognjeni peči prosijo pomoči pri svojih znancih: Usmilite se vsaj vi, prijatelji, in nam pomagajte iz strašnega trpljenja! — Kdo ne bo imel srca za te duše, ki ne bodo ostale dolžne svojemu dobrotniku. — Kako dobra mati skrbi za svojega otroka, kako ga čuva in varuje, ko je bolan. Ne gane se od njegove postelje; kako rada bi mu vrnila zdravje! — Duše v vicah so kakor nebogljenoto dete; nič si ne morejo pomagati. Tudi njim je Marija mati, zato čuva nad njimi, jih tolaži in jim pomaga.

Da jim more pomagati, da jih more rešiti iz vic, o tem ni nobenega dvoma. — Vestalke v Ri-

mu so imele tak ugled, da je nesrečni obsojenec, ki so ga gnali na morišče, bil takoj izpuščen na svobodo, ako ga je srečala vestalka; kaj bi Marija ne mogla tega doseči, saj je sodnikova mati.

Saj to tudi nujno sledi iz njenega naziva Pomočnice!—Po rimskem pravu so imele znamenite osebnosti v državni službi pravico, na smrt obsojenega pomilostiti. Tako konzuli, prokonzuli in celo vestalke.

Ako je človeška postava dopuščala taka posredovanja, da se ublaži strogost zakona, kaj ne bi Bog, ki je neskončno bolj velikodušen, dopustil posredovanja po svoji Materi Kraljici zemlje in neba? Tako je v resnici tudi pojmovanje sv. Cerkve. Saj s svojim ugledom podpira in odobrava mnenje, da tiste, ki so vpisani v Karmelsko bratovščino in spolnjujejo svoje dolžnosti, Marija čimprej reši iz vic.

Mnogi pobožni pisatelji so mnenja, da Marija ob svojih praznikih izpelje veliko duš iz vic, da se njen praznik še slovesneje praznuje v nebesih. Sv. Peter Damjan trdi to za praznik Marijinega vnebovzetja; učenik Gerson za velikonoč, Dijonizij Kartuzijanec za božič.

Lepa je ta misel. Saj je tudi na svetu tako. Kadar vladar praznuje poseben svoj praznik, ali kadar je v njegovi hiši vesel dogodek, tedaj pomilosti zaprte po ječah, da se tudi oni z njim ve-sele. Mila nam je misel, da tudi Marija tako dela z jetniki v vicah, ki pa so ji že od drugod dragi. Svetnikom je bilo mnogokrat razodeto, da je kaka duša, ki je bila posebno pobožna do Marije, bila kmalu rešena iz vic ali pa v vice sploh ni šla. Zato pa nas sv. Alfonz nagovarja, naj prosimo Marijo za milost, da po smrti sama pride k nam v vice, da nas reši ali vsaj potolaži.

Toda Marija se poslužuje tudi drugih sredstev, da reši duše iz vic; ne samo, da jim sama

pomaga, navdihne tudi dobre ljudi, da molijo za duše v vicah. Koliko rožnih vencev se zmoli za nje, koliko maš se daruje! Njena svetišča se polnijo z verniki in neštete molitve se dvigajo pred božji prestol.

Pa naj bi Marija ne ljubila duš v vicah? Naj bi jim ne pomagala? Saj to ni navadno delo usmiljenja do trpečega, ampak je naravnost na večjo čast božjo, ker vsaka duša, ki pride v nebo, poveča slavo božjo. Dvojnó dobro delo Marija opravi: dušam pomaga in večja slavo božjo v nebesih. Torej je tudi s te strani razvidno, da Marija pomaga dušam v vicah in jih rešuje iz vic.

Bog je moral po svoji pravičnosti poslati dušo v vice. Toda, kakor je pravičen sodnik, tako je tudi dober Oče. In kot Oče te duše, kot Odrešenik in Posvetitelj jo ljubi in želi, da čimprej pride k njemu v večno slavo, katero si je zaslužila doli na zemlji. Ali ni primerno, da je postavil srednika med seboj in ubogimi dušami v vicah? Marija je srednica po svojem poklicu. Saj je mati božja pa tudi mati vseh ljudi — njih pomočnica! Vsem pomaga, najbolj pa trpečemu otroku. Pri Bogu ima Marija mogočno besedo; njen Sin — Sodnik — ne more prevzeti njenih zaslug, ki jih nudi božji pravici v zadoščenje za te duše. In katere želje bi božji Sin svoji Materi ne izpolnil?

Po vsej pravici torej imenujemo njo kot pomočnico skozi celo življenje vsakega izmed nas in vsega krščanskega ljudstva. V prvi vrsti ona hoče biti in je pomočnica, da dosežemo svojo večno srečo. Tudi časne dobrote nam premnogokrat izprosi, kakor zdravje, reši kake nevarnosti ali nesreče, pa to vse le kolikor nam pomaga k večni sreči.

Toda če jo kličemo Mater in Pomočnico in jo prosimo, naj se nam Mater izkaže, istotako ona zahteva od nas, da se ji izkažemo sinove, kakor je rekla sv. Bernardu — monstra te esse filium — pokaži se i ti sina. Izkazali se bomo sinove, ako jo bomo posnemali v življenju v njenih krepostih. Drugo pa, s čimer se bomo njej prikupili, je, da se tudi mi za življenje spominjamo umrlih. Saj pravi sv. Pismo, da bo Bog po naši smrti usmiljen z nami v taki meri, v kakršni smo mi do drugih. Istotako bo ravnala Marija z nami.

Mogočno sredstvo, da si zagotovimo Marijino pomoč v vicah, je ono, ki ga je ona sama podala l. 1257. Simonu Stocku, vrhovnemu predstojniku karmelitskega reda. Tudi papežu Janezu XII. se je prikazala in mu dejala: "Vedi, da sem izprosil mogočno sredstvo za moje sinove s Karmela, pa tudi za vse tiste, ki bodo nosili to moje oznako

(škapulir); milost je ta: prvo soboto po smrti bom stopila k njim v vice kot dobra mati, da jih rešim in popeljem na sveto goro!"

Od tod izvira tisti znameniti sobotni privilegij, ki ga je papež Ivan XII. potrdil kakor tudi naslednjih pet papežev. Škapulir so začeli odslej nositi vsi stanovi, počenši od francoskega kralja Ludovika IX. do Ludovika XIV., ki ga je nosil celo na razkošnem dvoru. Papeži in škofje in vsi do najzadnje preproste ženice, vse nosi škapulir, ker vsi hočejo biti deležni Marijine posebne pomoči. Kdor pa ga še nima, naj si ga nadene in smrt mu bo lažja, saj bo prepričan, da se ne bo treba dolgo pokoriti v vicah.

Še eno mogočno sredstvo je, ki nam zagotovi Marijino pomoč v vicah: praznovanje njenih praznikov.

Da imajo Marijini prazniki tudi v vicah odmev, to smo že omenili. Kdor je častil Marijo ob njenih praznikih, se kaj zatajeval, temu bo trpljenje kratko

Sv. Peter Damjan, učenik sv. Cerkve, pripoveduje tale dogodek. V njegovih časih je bila v Rimu navada, da so verniki pred velikimi prazniki čuli ponoči v molitvi. S prižganimi svečami so obiskovali glavne cerkve in katakombe.

Bilo je ob taki priliki v noči pred Marijinim vnebovzetjem. Neka pobožna žena, po imenu Marocija, ki je pred letom dni umrla, se je prikazala svoji sorodnici kar med zbranim ljudstvom, ki je molilo v cerkvi Ara Celi. Sprva ta sorodnica ni vedela ali je privid ali kaj; morda je našla le podobno osebo; toda čimbolj jo je motrila, tem bolj se je prepričevala, da je prav njena umrla sorodnica Marocija. Ko se ji je ob koncu molitev približala, jo je vprašala: "Marocija, kaj si ti?" Marocija ji je prikimala. — "Pa kako, če si pa že pred letom dni umrla?" Tedaj ji Marocija reče: "Draga moja, grozne muke sem pretrpela v vicah, pa bi jih še morala trpeti, da ni prišla naša ljuba Gospa in me rešila kakor tudi druge. Jutri, na njen praznik, nas bo šlo v nebesa več kot pa je stanovavcev v Rimu. Zato sem prišla in z menoj so prišle tudi vse druge rešene duše, da počastimo Marijo v tej njeni cerkvi in se ji zahvalimo za njeno usmiljenje. Ne dvomi ne o meni ne o tem, kar pravim; v dokaz za to ti povem, da boš tudi ti umrla čez leto dni prav to noč pred Marijinim vnebovzetjem." To rekši izgine. Napoved se je uresničila. Sorodnica je umrla prav na napovedani dan.

Marija nam je torej Pomočnica v najhujši stiski. Čim bolj je kdo gojil pobožnost do nje, tem bolj mu ona pomaga. Kako se bomo kesali

v vicah, da nismo porabili prilik, ki so se nam nudile, pa tako lahkih! Ni težko izmoliti za duše v vicah vsak dan tako molitev, ni težko nositi Marijin škapulir in tudi dolžnosti niso težke. Ali zmolimo kaj, ali nosimo Marijin škapulir, oziroma svetinjico?

Nabirajmo sadov za večno življenje, imejmo usmiljenje z ubogimi dušami v vicah in niti en dan jih ne pozabimo, spominjajmo se besed večne Resnice: "S kakršno mero merite, s tako se vam bo odmerilo."

REV. PETER BAPTIST TURK, O.F.M., APOSTOLSKI MISIJONAR NA KITAJSKEM

P. Hugo

(Konec)

POSLUŠAJMO, kaj vse je v tem času doživel ujetništvu. Ker jim je povedal, da obhaja ravno 30 letnico svojega bivanja na Kitajskem, jih je to malo omehčalo. Dali so mu eno zimsko suktnjo, da ga ni preveč zeblo in tudi več hrane. Toda že je sledila druga negotovost. Odvedli so ga v čoln, da ga prepeljejo v neki drugi kraj. Nič hudega ni bilo. V dobri pol uri je bil v boljšem stanovanju. In dotični nadpaznik mu je dovolil, da se sme tudi pred hišo prosto gibati. Tu so ga radovedni vojaki pridno ogledovali in se razgovarjali z njim. Zopet je porabil priliko in jim govoril na srce, naj se spreobrnejo. Morebiti bi se bilo koga kaj prijelo, če bi ga čuvaj nekega dne ne bil nahrulil: "Ako tako rad govoriš o naukih svoje vere, pojdi takoj k drugim vernikom, da bodo tvoje pridige lahko poslušali." In takoj so ga tirali v umazane prostore med navadne ujetnike, ki so bili po 20 moških in 20 žensk skupaj natrpani. Njemu je odkazal temno, umazano sobo, kjer je na dveh posteljah ždelo več drugih ujetnikov. Postelja, ki mu je bila določena, je bila navadna prevrnjena dvorana.

Srečen, a tudi ponesrečen slučaj ga je pa kmalu rešil iz te luknje. Nekega popoldne je nastalo zunaj nervozno vrvenje. Vse je hitelo proti reki v čolne. Tudi "angel varih" našega ujetnika se je odstranil. Razširila se je vest, da prihaja vladno vojaštvo. Misijonarju je zaražal žarek

upanja na rešitev brez odkupnine. Da bi v tej splošni zmedi pobegnil, se mu je zdelo prenevarno. Bi bilo lahko usodno zanj. Pred oči mu je stopil mučni prizor, ki ga je bil priča. Videl je vojake brusiti dolge nože, s katerimi so brez usmiljenja klali svoje žrtve, ki so jim mešali račune. Pač pa je to priliko porabil, da se je skrnil za posteljo, kjer bi počakal rešitve po vladnem vojaštvu. Toda kmalu je zopet nastal mir, znamenje, da je bila vest o prihodu vladnega vojaštva prazen strah. Koj, ko se je razburjenje poglobilo, so se čuvaji zopet spomnili svojega dragocenega ujetnika. Saj ž njim bi jih ušlo \$1000. Tekali so sem in tja in ga iskali. Ko stopi izza postelje pred nje, mu kar niso hoteli verjeti, da jim ni poskušal uiti.

Da se jim res kako ne izmuzne, so ga za nekaj časa zopet premestili med tropo navadnih ujetnikov, nato so mu pa odkazali za bivališče čoln, na katerem ga je prideljeni čuvaj vlačil zdaj sem zdaj tja, da ne bi mogel zamisliti kakega načrta za pobeg. Pa menda tudi zato, da bi v slučaju resnične nevarnosti lahko hitro pobegnili ž njim v varnejše zavetje.

Brez podlage pa vest o bližanju vladnih čet le ni bila, le nekoliko preuranjena. Tri tedne pozneje, 13. dec., ravno tretjo nedeljo v adventu, se je v dalji začulo močno streljanje in oblaki dima so se dvigali v zrak. Vladne čete so bile na pohodu in zažigale vasi, ki so se rade ali nerade pridružile komunistom. Preplašeno ljudstvo je v čolnih z vso naglico bežalo na varno. Tudi misijonarjev čuvaj jo je s svojim varovancem ubral za njimi, kar so ga vesla nesla. Ujetnik je napeto čakal vesti, čegava bo zmaga. Zmagali so roparji z izgubo kakih deset mrtvih in par sto ranjenih. Mesto v svobodo je moral nazaj v ujetniški tabor.

Odtod so ga 13. dec. prepeljali v nek drugi, tri ure oddaljeni kraj, kjer so imeli svojo bolnišnico. Tačas je bilo v njej 200 ranjencev. P. Baptist je prosil čuvaja, če jih sme obiskati. Upal je med njimi kaj dobrega storiti. Dovolil mu je. A zdravniki njegovega prihoda niso bili veseli. So pač vedeli, zakaj ne. Za ranjence je bilo v vsakem oziru skrajno slabo poskrbljeno. Hiša ni imela ne vrat, ne okenj. Veter jih je svobodno božal, dasi so mnogi imeli mrzlico. Misijonar je prigovarjal zdravnikom, naj pokličejo na pomoč Rdeč križ, ali naj pa ranjence spravijo v katoliške bolnišnice, kjer bodo bolje oskrbljeni. Ta njegov predlog se jim je sicer dopadel, a popolnega zaupanja si ž njim ni pridobil. Za verske vplive so imeli gluha ušesa.

Komaj se je vrnil v svoj ujetniški čoln, so začeli z veliko naglico nositi ranjence ven v čolne. Prišla je vest, da se zopet bližajo vladne čete. Nov žarek upanja za ujetnika, če vladno vojaštvo zmagaja, a tudi nova težka slutnja, kaj se lahko zgodi z njim v tem slučaju. Kajti navada teh roparjev je, da kako dragoceno vjeto ribo toliko časa drže, dokler imajo upanja, da se jim bo izplačala. Ako jim gre to upanje po vodi, ji rajši zavijejo vrat, kot bi jo živo brez odkupnine drugemu prepustili. Priporočil se je Bogu, da ga ali reši, ali mu pa da srečno končati misijonsko življenje in delo.

Zgodilo se je prvo. Še isti dan 14. dec. po večerji zve, da je došel škofov pooblaščenec z zahtevano odkupnino v blagu, to je z zdravili in da se lahko z njim vrne domov. Ves vesel pograbi svoje malenkosti in hiti v pol ure oddaljeni glavni stan komunističnega gnezda, kjer res najde svojega rešitelja. Tudi komunistični vodja je bil zdaj vse drugače gentlemanski napram njemu. Še oprostil se mu je, ker so ga ugrabili in dostavil, da ga bo kmalu prijateljski obiskal v Hankowu. Ko se je še ostalim uradnikom zahvalil za izkazane usluge in po škofovem naročilu vsakemu stisnil par dolarjev, je 14. dec. 1931 ob 5 popoldne zapustil ujetniško taborišče.

Dasi je bil čolnar, kristjan Cen, ves izmučen od 120 km dolge vodne poti, je na prošnjo misijonarja še isti večer znova zarezal v valove. Po poti mu je žalosten pripovedoval, da so mu roparji odvedli njegovo ljubljeno mater in zahtevajo zanjo \$200 odkupnine. Kje naj jih dobi? Mož se je v srce smislil misijonarju. Iz hvaležnosti je sklenil, da bo on rešil njegovo mamico. Je to tudi zaslužil. Kajti ko je škof iskal čolnarja za to opasno reševavno pot njegovega misijonarja, ga tudi za drag denar ni mogel dobiti. Vsak se je bal, da bi sam ne padel roparjem v roke. Nato se mu je Cen ponudil. In ni obžaloval. P. Baptist je prosil škofa, naj misijonska blagajna žrtvuje še \$200 za odkup njegove mamice. Rad je to storil.

Ob 2. pop. 15. dec. so pristali na njegovi misijonski podružnici Šinkov, kjer je bil zajet. Verniki so ga z nepopisnim veseljem sprejeli. Povedli so ga v lepo okrašeno kapelico, kjer je z njimi zapel: Te Deum za srečno rešitev. Nato so nadaljevali pot proti Hankowu, da se čim prej zahvali še svojim rešiteljem. Ker je bila 70 km dolga pot radi komunistične preže nevarna in radi proglašenegega obsednega stanja še bolj zamudna, niso mogli isti dan doseči cilja. Šele drugo jutro 16. dec. so dospeli do misijonske podružnice Švejcian in kmalu nato na glavno postajo Jaokow v hankowskem predmestju. Tu je po 70. dnevih prvič zopet opravil presv. daritev, kajpada v za-

hvalo za srečno rešitev. Sem mu je prišla naproti škofova delegacija, da ga v njegovem imenu pozdravi. Odvedla ga je v njegov stan, kjer ga je čakalo še več drugih misijonarjev. Pristrčno so ga pozdravili in mu častitali, da je še živ in ne preveč izčrpan prišel iz roparskih rok. Tu je zvedel, da je njegovo odkupnino poravnal sam apostolski delegat Msg. Constantini. Po par tednih oddiha je zopet krepko zastavil roko na istem misijonskem polju kot ga je prej oskrboval. Čakalo ga je mnogo napornega dela, ker razdejanje po povodnji se je še na vseh straneh poznalo. Koliko mu je zadnja še mnogo hujša povodenj, ki je tudi Hankow ogrožala, škode naredila, o tem zaenkrat še nimamo poročila. Le to vemo, da njegove nesebične misijonske vneme nobena katastrofa ne zlomi in mu je gotovo tudi ta ni. Saj piše, da se je v ujetništvu pridno priporočal sv. Mali Cvetki, zaščitnici misijonov, a dostavlja: "Odkrito povem, da je jaz za svojo rešitev nisem preveč nadlegoval. Pač pa izročam že skozi tri leta v njeno varstvo vse svoje misijonske težave in skrbi ter sem prepričan, da mi je ta ljubka svetnica doslej že mnogo pomagala s svojo priprošnjo pred prestolom božje Dobrote."

Iz tega, dragi misijonski dobrotniki, lahko spoznate, da je ta misijonar naše krvi vreden misijonske podpore. Zato ga toplo priporočamo vaši nadaljni naklonjenosti. Če je on pripravljen se docela izživeti v vzvišenem, žrtev polnem misijonskem poklicu, pomagajmo mu, da bo njegovo nesebično žrtvovanje za uboge pagane tudi s primernim vspehom kronano. Potem bo on v naši misijonski zgodovini poleg Knobleharja in Baraga, tretja najsvetlejša zvezda. Kar je bil Knoblehar za črno, Baraga za rdečo, to bo P. Turk za žolto pleme. Naša misijonska trojica in naš ponos!

Lenin — Lucifer — Satan

To je komunistična trojica. Na ta imena komunisti krščujejo svoje otroke. Pa ne samo na Ruskem, tudi v Mehiki, čeravno pravi, da noče biti komunistična. Dokaz temu je guverner zvezne države Tabasco, ki je dal svoje tri sinove na ta tri imena krstiti. Se razume, da ne od katoliškega duhovnika. Radoveden sem, v kakem spominu bodo ti trije sinovi imeli svojega očeta, ko bo enkrat vihar sedanje revolucije mimo šel. Upajmo, da bodo to še doživeli. Najbrž se ga bodo sramovali. Če pa ne, jih bodo drugi zasramovali radi njega in s prstom kazali na živ spomin revolucije nesrečnega spomina.

SV. PAVEL -- APOSTOL NARODOV

Jože Jagodič

(Dalje)

PAVEL — VZORNIK VESELJA

VESELJE! Že beseda "veselje" je sladko blagoglasje in pojoča muzika. Beseda, ki gre iz nje skrovnostjo svetenje in tiha magnetična moč.

Veselje kot stopnjujoče se življenjsko čustvo, kot kipeče gibanje duše je človeku neobhodna potreba. Veselje je za nas tisti potrební izenačevalni regulator v utrudljivi enoličnosti dni, aromatična dišava, začimba na mizi življenja. Veselje je električna iskra, ki človeško dušo prešinja in prevzema. Veselje olji, maže kolesa naše življenjske ure. Veselje napenja jadra naše življenjske ladje. Po veselju koprնimo vsi, ki nosimo človeško srce v telesu.

Zato se ni mogel in hotel odpovedati tudi Pavel tej splošni človeški pravici.

Toda to, kar mi na splošno imenujemo veselje, to je: svetno, naravno veselje, to veselje v Pavlovem življenju ni zavzemalo posebno velikega obsega. A manjkalo mu ni tudi tega. Veselje nad življenjem, ki je zanimivo, interesantno, od katerekoli strani ga pogledamo ali vzamemo, mu ni bilo tuje. Ves način popisovanja v njegovih pismih priča o tem. Če se za pojasnjevanje svojih misli tako rad poslužuje vsega, kar ga obdaja: sporta v stadionu, vojaške opreme, življenja v družini, rokodelstva, obrti, trgovine itd., potem vemo, da je mož z odprtimi očmi korakal skozi življenje in je v vsem tem videl in čutil čar in veselje. Sicer bi ne bil imel moči in zmožnosti, vse te stvari tako mojstrsko uporabiti za svoje svete namene. Je poznal veselje na življenju, tako mnogovrstnem in mnogostranskem, tako očarljivem življenju.

Toda višek mu to veselje ni bilo. Poznal je čistejši vir veselja, vir, ki ga mnogi ne poznajo: namreč: veselje v delu. Pavel je razumel s s svojim delom se zrasti, s polnostjo volje se ga okleniti, se v njem dvigati. Njemu je bilo delo "šala", da tako rečeno. Ni mu bilo zoperno ali nadležno ali grenko ali bridko. Pavel se je hvalil in ponašal, da je več delal kakor drugi (1 Kor 15, 10). Do smrti bi bil žalosten, če ne bi bil smel oznanjati evangelija. "Da se le, kakorkoli že, oznanja Kristus, tega se veselim in se bom vese-

lil" (Fil 1, 18). V tej čudoviti pripravljenosti za delo se je odprl Pavlu čudovit vir veselja. O da! Delo prinaša stopnjujoči se čut do življenja, prinaša ritem in tek, in to ravno se imenuje veselje. Kdor gre pogumno na naloge, ki mu jih stavi življenje, ta kreše iskre veselja iz trdih skal. Blagoslovljen, kdor je našel svoje delo. Nobenega drugega blagoslova naj ne želi. Njegovo srce je veselo. Pavel je skrivnost veselja ob delu poznal.

Toda čeprav ima delo že samo v sebi svoje plačilo, je vendar še dvakrat bolj osrečeno, če more zlate sadove svojega truda gledati in tipati, če dosega bogate žetve in krasne uspehe. Uspeh polni človeško dušo z električno napetostjo. Uspeh ima na sebi nekaj jesenskega žegna, ki človeška prsa napolnjuje z vriskajočim oduševljenjem. Veselje ob jeseni je lepo kakor veselje pred pomladjo in veselje ob delu v poletju. — Pavel more o tem pripovedovati kakor le malokdo. Mož, ki je največ delal, je tudi največ dosegel. Orjaškemu delu je odgovarjal tudi orjaški uspeh. Svoje dneve je štel po zmagah. Triumfiral je na Grškem, v domovini filozofije. Triumfiral je v Atenah, na Aeropagu, kjer so darovali "nepoznanemu bogu". Triumfiral je v Efezu, kotišču mrzke nevere. Triumfiral je v Rimu, osvojevalcu sveta. Triumfiral je nad preprostim ljudstvom in nad izobraženim. Triumfiral je od začetka do konca. Legijone je popeljal iz teme k luči, iz smrti k življenju, iz robstva k prostosti otrok božjih. — Če je Pavel kdaj gledal v duhu vse te ogromne uspehe svojega dela, tedaj je moralo veselje njegovo srce naravnost pretresti. "Vi ste moje veselje in moja krona" (Fil 4, 1; Tes 2, 20). Pavel je doživel in občutil kakor le malokateri veselje vseh veselj, veselje nad uspehi.

Uspeh pa, ki ga je dosegel, ni bil le uspeh nad duhom in voljo njegovih učencev, marveč tudi popoln uspeh nad njihovimi srci. Uspeh, ki mu je bočil prsi, kakor le malokatero veselje. Čista, plemenita človeška ljubezen ožarja človeško življenje s toplimi žarki. Žetev je padala apostolu narodov v roke v bogatih snopih. Njegovi ljudje po občinah pa so mu tudi vračali ljubezen, tako veliko in gorko, da si jo moremo komaj predstavljati.

Pojem o tem nam nudi sam, ko piše Galačanom, da so ga sprejeli "kakor poslanca božjega" in da je bilo njih blagrovanje tako veliko, "da bi si bili, če bi bilo možno, oči izdrli in jih mu dali" (Gal 4, 14—15).

Toda v dveh slučajih vidimo zagoreli plamen ljubezni v čudoviti meri.

Komu ni znan dramatičen prizor ob slovesu v Miletu, prizor, ki ga ni mogoče brati ali po-

slušati nikdar brez velikega ganotja (Apd 20, 17 sl.)? Ko je Pavel po daljšem nagovoru na starešine okoliških cerkvenih občin izpregovoril besedo za slovo, je zdrknil na kolena in ž njim vred možje k skupni molitvi. Toda notranje prevzetje jih premaga in jim uduši glasove. Udarijo v jok in težke solze jim teko po licih: Apostola jamejo objemati in poljubljati — možje, trdi, raskavi možje. Da se je videlo, kaj je Pavel tem možem bil.

Enako ganljiv je prizor ob slovesu v Tiru (Apd 21, 5). Pavel gre k obrežju, da bi stopil v ladjo, ki naj ga ponese naprej do novega dela in zmag. Toda ne gre sam. Možje in žene in otroci ga spremljajo v veliki množici. In zopet preri-vanje, jok, seganje v roko, objemanje, poslavljanje, da se mora Pavel s silo odtrgati, da ne zamudi ladje. In potem še mahanje in pozdravljanje tja čez in nazaj, dolgo, dolgo, dokler ladja z duhovnim očetom daleč, daleč zunaj na molčecem oceanu ne zatone za morjem... Pavel ne bi bil nosil čutečega srca v sebi, če bi ga ne bila ta zlata ljubezen in zvestoba osrečevala z nebeško silo. Z nebeško silo? Ali smo morda rekli preveč?

Kakor visoko visi nebo nad zemljo, kakor visoko plava duhovna duša nad telesom, tako visoko je stalo nad tem veseljem ono veselje, ki je bilo dano Pavlu iz posebne milosti od zgoraj, iz redkega mističnega doživljanja. Petkrat, v kolikor nam je znano, je bil spoznan za vrednega izrednih, nadnaravnih razsvetljenj, razodetij in prikazanj. V templju v Jeruzalemu ob uri molitve (Apd 22, 17 sl.). V Korintu neposredno po izgnanju iz sinagoge, ko mu je Gospod govoril: "Jaz sem s teboj" (Apd 18, 9. 10). V noči po zagovarjanju pred visokim sinedrijem v gradu Antoniji (Apd 23, 11). Zopet v divjanju besnega morja, ko se je ladja z njim razbila (Apd 27, 23. 24).

Toda na višku mistične milosti je bil v oni uri, ko je bil kakor v trenutku dvignjen v tretje nebo, na kraj veličastva Kristusovega, in je slišal skrivnostne besede, ki jih človeku ni pripuščeno govoriti in povedati (2 Kor 12, 1—4).

Ne more biti tu in sedaj naša naloga, kritično tehtati te mistične doživljanje Pavlove. Toda to vemo: so stvari v nebesih in na zemlji, o katerih naša šolska modrost nima nikakega pojma. In tudi to vemo: Ti dogodki so pomenili za Pavla nepresegljive meje veselja in on bi bil vsa svoja druga veselja smehljaše dal za le-ta. Ti mistični dogodljaji so bili zanj prazniki, ki so mu dali pozabljati ves trud in napor vseh vročih delovnih dni. Sonca, ki so polna blagoslova in gorkote

šla za njim v viharju in v miru, v dobrih in slabih dneh.

Tako moremo po vsej pravici reči: Pavel je okusil vse možne stopnje veselja. Bil je prepoln veselja.

Pavel pa se ni izkazal samo mojstra v uživanju veselja, marveč se je tudi usposobil, biti nam učenik v veselju. Kjer tvorita življenje in nauk lepo zvezo, tam radi prisluhnemo kot ubogljivi učenci. In Pavel je neutrudljiv evangelist veselja. *Veselje je beseda, ki mu zopet in zopet prihaja na jezik in teče v pero. "Veselite se z veselimi" (Rim 12, 15). "Uverjen sem o vas vseh, da je moje veselje veselje nas vseh" (2 Kor 2, 3). "Veselim se in sem vesel z vami vsemi. Prav tako se tudi vi veselite in bodite veseli z menoj" (Fil 2, 17. 18). "Kraljestvo božje je mir in veselje v Svetem Duhu" (Rim 14, 17). In kakor za življenjski program proglašil: "Veselite se vedno v Gospodu" — in poudari še enkrat, kakor da ni zadosti razločno in krepko povedal — "zopet vam pravim: Veselite se" (Fil 4, 4; 1 Tes 5, 16).

Veselje! Ali je bil kdaj čas, ki bi bil tako vroče in vztrajno hlastal in hlepel po veselju, kakor je današnji? Čas, ki bi bil nastavljal toliko zanj, toliko mrež in trnkov, da bi veselje lovil in držal, kakor današnji? Čas v zgodovini, ki bi tako izdatno, tako gostobesedno govoril o veselju, pisaril o veselju, kakor današnji? Grmada knjig o tem predmetu je napolnila v poslednjih letih literarni trg in še ga polni naprej. En evangelij veselja za drugim in vsak si je gotov hlastno čakajočih rok in hvaležnega občinstva.

Kaj uči ta pojav? Da je povpraševanje po veselju točasno zelo veliko. Da moderna duša bolestno hrepeni in išče veselja.

Toda kar je na tem iskanju upravičenega in čisto človeškega, najde pri krščanstvu polno, simpatično razumevanje in daleč nasproti prožečo roko. To je treba povedati s krepkim poudarkom nasproti neki smeri, ki se ne more dosti utruditi v povelečevanju antičnega sveta kot svetle periode solnčnega, večno smehljajočega se življenjskega veselja in se ne more dosti utruditi v črnenju krščanstva kot religije temnega pesimizma, zanikajočega, svetobolnega tarnanja in zdihovanja.

Tu nočemo in ne moremo razviti cele teologije in filozofije veselja. Naš pričevalec naj bo le apostol narodov, ki se je zadosti navzel duha in bistva krščanstva, tako zelo celo, da ga nekateri imenujejo kar drugega ustanovitelja krščanstva.

Po Pavlu je veselje del bistva krščanstva. "Veselite se vedno". Veselje naj bo temeljni akord vaše življenjske simfonije. Veselje je vaš drug in ljub spremljevalec na vseh potih življenja. Vese-

lite se vedno v vsem! Zakaj "vse je vaše" (1 Kor 3, 22). Vse, kar je v nebesih, na zemlji in pod zemljo lepega, dobrega, dragega in svetlega, smete črpati in rabiti tudi za užitek in ugodje. Veselje ob naravi, veselje ob družini, veselje ob družini, veselje ob umetnosti, veselje ob raziskavanju, veselje ob zbiranju, veselje ob knjigah, veselje ob jedi, veselje ob obleki, vse to je vaša človeška pravica, da je le veselje v "Gospodu". Veselje, pri katerem sme in more biti Gospod priča, tovariš in udeleženec. Veselje, ki mu more dajati Gospod svoj blagoslov. In Gospod, ki mu ni nobeno plemenito človeško veselje bilo tuje, je tako širokogruden. "Veselite se vedno v Gospodu!"

In "zopet vam pravim: Veselite se!" Ne bodite preskromni, ne bodite preozkosrčni pri svojih zahtevah v veselju. Vse naravno veselje ima svoje pomanjkljivosti. Ne prevzame vsega človeka. Doseže kvečjemu le robove duše. Je le delno, polovičarsko, nepopolno veselje.

Ne bodite tako skromni v svojih zahtevah v veselju. Excelsior! Višje navzgor. Vem vam za boljše veselje, ki celega človeka dvigne, ki najglobljo globino duše napolni, ki ne preneha in ne premine. "Zopet vam pravim: Veselite se v Gospodu!" Išcite svoje veselje pri Gospodu! Najčistejše, najpopolnejše veselje so zakladi, ki jih je prinesel Gospod od Očeta luči v svoji religiji.

Jezusov nauk je evangelij, "veselo oznanilo". Žarek je iz morja luči božjih resnic. Kdor oznanja luč, oznanuje veselje. To nosi navzgor v najvišje višave, v božje prebivališče. Zato je s takim veseljem kakor z onim drznega plezalca, ki pošilja z gora svoj pogled v doline. In nauk Gospodov ne napolni samo glavo. Tudi ogreje. Iz Jezusovih besedi žari moč, ki srce omeči. Prihaja glas, ki zagrabi in pretrese kakor brnečih zvonov slovesen don.

"Veselite se v Gospodu! "Blagri" so osmeri stebri njegove morale. Ravno toliko pa je tudi smeri na potu k veselju. Blagor ubogim! Blagor čistim! In čeprav zahteva samopremagovanja in boja zoper sebične nagone, Bog ve: vsako premaganje, srčno izvojevano, budi v duši nedopovedljiv čut veselja.

"Veselite se v Gospodu!" Kristusovi studenci milosti so studenci veselja. Ali ne hodimo od zakramenta sv. sprave z nekim vznešenjem, kakor da bi nam bile zrasle peroti? In zakrament ljubezni, ki nam ga je zapustil Gospod za večni spomin nanj, ali ne vlija v dušo nedopovedno sladkost? O Cevzovem kipu v Olimpiji so rekli Grki: Kdor ga je enkrat videl, ne more nikdar več postati žalosten. Koliko bolj velja to za kristjana,

ki je v Evharistiji okusil bližino svojega Boga! Panem de coelo... "Kruh, ki ima vso sladkost v sebi!"

"Veselite se v Gospodu!" Šotori Kristusovi, ki v njih duhovnik ob pravem oltarju obhaja svete skrivnosti, zajemajo srce s prečudno silo, dvigajo ga v višji svet, kjer zemeljska bridkost premine. Laetatus sum in his — "Razveselil sem se, ko so mi rekli: v hišo Gospodovo pojdemo" (Ps 121, 1).

"Veselite se v Gospodu!" Zakladi veselja so vsenaokrog. Kraljestvo Kristusovo je dežela, v kateri se cedita med in mleko. Tako bogato, tako v obilju, da bi osrečeni morali včasih zaklicati: Gospod, prestani s svojimi darovi. Človeško srce jih ne more nositi. In nič ni čudnega, če je v morju sladkosti od zgoraj krščanska duša včasih kakor Pavel dvignjena v zamaknjenje, v ekstazo.

"Veselite se v Gospodu!" To je krona, to je zenit vsega veselja.

Da, Pavel, veselja polni Pavel, bo mogel vzbuditi v nas posnemanje, če bi le vedeli in znali zagotoviti si veselje, kakor on.

Kako? Troje pravil nam sveti na pot.

Veselje iskati kakor Pavel. Neklicano, neželjeno pride redko. Hoče biti iskano kakor zaklad. Toda iskanju odgovarja vedno najdenje. Veselje cvete na vseh potih temu, ki zna iskati. Toda ne tavati v daljavo, veselje je tako blizu. Torej! Veselje iskati.

In veselje zbirati kakor Pavel. Pravijo, da obstoji roža, cvetica, "nočna sveča" imenovana, ki v temni noči izžareva luč. Kako to? Podnevi namreč solčno svetlobo požira, zbira, ponoči pa jo spravlja iz svoje čaše in jo uživa. Tako moramo ravnati tudi mi. Zbirati svetle dogodke v čaši spomina. Tisto veselje iz spomina sveti kakor nočna sveča v temnih urah. Je kakor prijatelj in tovariš, ki nam je zmerom zvest in nas dolge ure azbava. Torej veselje zbirati.

In pa — veselje sejati kakor Pavel. To je tako lahka, tako hvaležna stvar. In to je tista posebnost: Veselje sejati je vedno toliko kakor veselje žeti. Dajati vedno toliko kakor dobivati. Pošiljati vedno toliko kakor prejemati. Vsako ustvarjeno veselje se vrača k svojemu vzroku nazaj.

Tako bomo kakor Pavel speli skozi življenje, veselje iskali, veselje zbirali in veselje sejali. Ne bo nam sicer prizanesla bridkost, toda ure veselja nam bodo držale ravnotežje. Dotlej, vsedotlej, da bomo šli v veselje, ki bo popolno, ki bo dolgo, ki bo večno...

(Konec prihodnjic)

VEČNI MIR

J. C. S.

KAKA čudovita sprememba v čustvovanju! Zadnji praznik cerkvenega leta, Vsi Svetniki, nas pelje k nebeškim višavam, takoj nato pa pride bridkosten spomin na Verne Duše z gorečo prošnjo: "Bog jim daj večni mir!" V sredi med obema stojimo pa mi, tu na zemlji, hrepenimo po nebesih in se tresemo pred mukami vic... "Večni mir!" O, ko bi imeli res mir, da bi lahko nemoteno mislili na Boga in zveličanje svoje duše! Toda popolnega, pravega miru ne bomo našli na zemlji! To ne gre!

Ne gre? Morda pa le! Marija, kraljica vseh Svetnikov, in kakor drugače ne moremo misliti, Tolažnica žalostnih v vicah, bo tudi nam pomagala, da bomo našli pravi mir za veselo službo božjo.

Na praznik Marijinega Vnebovzetja, ko je Marija našla blaženi, večni mir, polaga cerkev Kraljici nebes v usta besede: "V vsem sem iskala mir" (Eccles 24, 11). Iskala? Toda, ljuba Mati, nisi li našla tudi miru tu na zemlji? Odgovor najdemo na istem mestu v sv. Pismu (2, 16): "Poznala sem korenine pri blagoslovljenem ljudstvu, v deležu mojega Boga, pri množici svetnikov je bilo moje bivališče." Kaj pa pomenjajo besede sv. Pisma: "blagoslovljeno ljudstvo in delež mojega Boga?" Bilo je to izvoljeno ljudstvo, dedič in nositelj velike obljube, iz tega ljudstva je imel priti Mesija, Izveličar sveta. Tu je poznala Marija korenine, iz tega ljudstva je zrastle, in sicer iz najbolj plemenitega rodu, iz hiše Davidade, kraljevega preroka. "Množica svetnikov" je prišla iz tega ljudstva, preroke in vse one krasne predpodebe, po katerih so bili napovedani Izveličar in njegova Mati: v tej množici je poznala Marija korenine, med temi svetniki je živel in iskala mir. — Seveda, to mi bote rekli, nimamo mi nič opraviti s tem, mi nismo od tega ljudstva. Ravno narobe! Mi smo, in sicer s polnim pravom, otroci sv. Cerkve, Kristusova ustanove, koje predpodeba je bilo izvoljeno ljudstvo! V tem deležu božjem smo pognali mi pri sv. krstu korenine, kot soobčani živimo v množici svetnikov, in sicer v taki množici, ki presega daleko število svetnikov starega Zakona. Tu živimo mi in uživamo božji mir.

Vživamo? Saj je vendar vsak izmed nas poln nepokoja. Ljuba Mati, samo eno besedico nam daj, da bomo našli mir! In Marija nam podaja to besedico: "Kot dišeče kadilo sem prevevala svoje bivališče (v. 21). Kaj pomenja to? Ne samo bivati, samo stanovati, ampak tudi kadilo moramo darovati Bogu. Kadilo pa ne diši, ako ne pride v stik z ognjem, mora zgoreti. To je nauk naše nebeške Matere. Zgoreti.— to je beseda, ki nas spominja na oltar, na žrtve, ki jih moramo doprinesiti Gospodu. Žrtve, da, ravno v tem obstoji vse! V žrtvah edinih je pokoj, je mir, edinole žrtve nas bodo privedle k miru v Bogu. — Ozrite se na Mater božjo! Žrtve so spremljale Marijo vso njeno zemeljsko pot. In Ona, blažena med vsemi ženami, je našla mir in pokoj v žrtvah, v vdani ljubezni do božje volje. Tudi pri nas je božja volja, ki zahteva od nas žrtve, nam naklada žrtve. Ne bodo li te žrtve za nas pot k pravemu miru? Naše samoljubje je, da smo nepotrpežljivi, samoljubje je, da pozabljam, da ve Gospod, ki se briga za vsak "las naše glave", veliko bolj za vse stvari, ki pomenjajo za nas vsakovrstne žrtve, da On vse to dopušča, da jih nam pošilja z ljubeznjivim namenom. Božja volja je, kadar potrkava žrtev na vrata našega srca.

Najprvo boj, potem šele slava, zaslužen mir! To je pot žrtev, po kateri nas vodi božja Previdnost, pot, po kateri sta šla Jezus in Marija, pot blagih dišav pred Bogom. Ozrimo se hitro na Verne Duše! Zakaj pa trpijo? Trpe, ker so se bale mnogih žrtev, to je skrivnost njihovega trpljenja. Za časne kazni, za velike in male grehe, ki so jim bili odpuščeni, bi bile lahko zadostile z malimi žrtvami, pa so se teh žrtev ustrašile. Zato, prijatelji, moj nasvet: "Prinašajte žrtve, katerih so se duše v vicah zbale v svojem življenju, prinašajte jih vi! Vsakdo izmed nas ima svoje drage v večnosti... Molimo za nje! Pridobivajmo odpustke, darujmo jih njim! Ta zaklad iz skupnosti žrtev Jezusa in Marije, svetnikov je neskončno velik. Črpajmo iz njega! In vsaka naša osebna žrtev, ki jo doprinesemo v stanju milosti božje, pomnoži ta zaklad, daje novo zalogo za rešitev vernih duš. Imamo razne "namene" pri naših žrtvah; ne bo li plemenito in lepo, če vkle-nemo v te namene posebno namen: "Doprinašati hočemo žrtve, ki so jih zanemarile verne duše." Tako bomo pomagali trpečim v vicah. Vse te žrtve nam bodo lahke, z veseljem jih bomo opravljali, če nas bo navdajala misel: "Saj so te žrtve za moje drage." Tako bomo zadobili za verne duše "Večni mir", vživali bomo pa sami tudi srčno veselje, ki ga nam daje vsaka žrtev, zagotovili bomo tudi sebi "večni mir" v Boga.

BARAGOVA HIMNA

P. Aleksander

Pa reci kdo, da tjavendan nas Bog je v svet poslal,
na suho skalo, da je naše drobno seme zasejal.
Otoček pri otočku v tujem morju kaže našo kri,
od Atlantika do Pacifika slovenski kres gori . . .
Kadar po naših bregovih ogenj žarel je svetal,
vedel je dom in sosedni svet, narod je praznik prižgal.
Nam se pa živa srca razvnemajo v svetle kresove,
Baragov praznik prižigamo s srci, dan Slovenije nove.

Baraga bil je rudar kot vsi smo božji rudarji,
grob je kopal temi, bodimo še mi ji grobarji.
Luč nam je Kristus, v rove udariva, brat;
v rove vseh sre in dvigniva vere zaklad.

Prvim oračem ledine ameriške vero je vžigal,
prapor ljubezni, zastavo miru jim je dvigal.
Ajmo domov in po svetu, enega ž njim smo rodu:
Baragov govor učimo, Bog je studenec miru.

Čednost gojimo, častimo apostola vzvišenih vzorov,
Baraga živa je lestva do sreče večnostnih dvorov.
Čednosti so kakor roke ob belih naših stezah,
roke vodnice do raja po strmih zemskih gorah . . .

V zvezdo slovensko na nebu apostol oči nam upri!
Naš si bil Baraga, naše besede in naše krvi.
"Naši" zmiraj bodimo, slovenske krvi ostanimo,
z našo zvestobo najlepše njegov spomin počastimo.

Ob prihodu vladike nadškofa Rožmana, pobudnika Baragove ideje, je prav, da jo znova zapojemo.

BOLNIŠKI APOSTOLAT

P. Hugo

BOLNIŠKIH posteljah je do zadnjega časa ležal dragocen, a mrtev kapital, ki bi se živ lahko bogato obrestoval, tako za bolnike same, te onemogle ude skrivnostnega telesa Kristusovega kot za celo to skrivnostno telo — sv. cerkev. Saj je trpljenje zlati rudnik zaslužnja za trpeče in za tiste namene, ki jim je naklonijo. A hvala Bogu, zadnja leta so se našli taki, ki so znali ta mrtvi kapital obrestonosno naložiti. Res apostolsko delo so s tem započeli. V bolniške sobe, prej tako samotne in temačne, so zopet posijali topli, oživljajoči sončni žarki. In kjer je bilo prej čuti toliko boleznih, mestoma naravnost obupnih vzdihov, zdaj leže potrpežljivi Jobi. Pa to so le procenti, ki jih od tega kapitala prejema bolniki sami. Dotični, ki so bolnike opozorili, kako ta kapital lahko plodonosno zase nalože, so jim pokazali tudi način, kako ž njim lahko postanejo pravi apostoli razširjanja kraljestva božjega na zemlji. Iz tega se je rodil "Bolniški apostolat", s katerim hočemo v naslednjem naše bolnike seznaniti in jih vneti zanj.

NJEGOV POSTANEK

Bilo je l. 1925. V mali holandski vasi Bloemendaal je sočutna duhovniška duša spočela blago misel, kako bi bolnikom, brez katerih pač ni nobena vas, napravila malo veselja, da bi udanejšje prenašali svoje trpljenje. Po daljšem razglabljanju je za zamisel dozorela v sklep za bolnike prirediti posebno evharistično tridnevnicu. Program je bil kmalu gotov. Cerkev je bilo treba spremeniti takorekoč v bolniško dvorano. Kajti tudi takim, in tem še posebno, ki so bili priklenjeni na posteljo, se mora omogočiti ta duhovni užitek. Ko je bilo to pripravljeno, so bili mobilizirani vozniki in vozila, da gredo po okolišu in pripeljejo bolnike skupaj. Težje bolni so preložili na postelje razpostavljene v prezbiteriju. Lažje bolni so zasedli klopi in naslonjače. Vseh skupaj so zbrali 150. Kako so jim oči žarele veselja in radosti, ko so mnogi po dolgih letih zopet bili v cerkvi, kamor so zdravi tako radi zahajali.

Ob 9. dopoldan se je začela evharistična tridnevnicu. Župnik je izpostavil Najsvetejše in imel za navzoče primeren govor. Naslikal jim je božjega trpina, krono mučencev, v vsej njegovi brezmejni potrpežljivosti. Spodbujal jih je, naj

svoje trpljenje z njegovim združujejo in posvečujejo. Nato se je začela levitirana sv. maša. Med njo so ostali povabljeni duhovniki vse bolnike spovedali, da so mogli med sv. mašo prejeti sv. obhajilo. Po sv. maši so jih spravili v župnišče in druge hiše, kjer so jih lepo, prazniško pogostili. Opoldan je bila druga pobožnost. Najprej so bolniki počastili presv. Rešnje Telo. Nato so šli duhovniki od bolnika do bolnika, jim polagali roke in opravili dotične molitve iz rimskega obrednika. Ko je bilo to končano, je bil zopet oddih in telesno okrepčilo. Ob 2 pop. je bila tretja pobožnost. Po cerkvi se je vila evharistična procesija. Vsak bolnik posebej je prejel blagoslov s presv. Rešnjim Telesom. Po istem redu so se vršile pobožnosti vse tri dni. Le da so oba sledeča dneva duhovniki blagoslavljali še postelje, bolniško opremo, zdravila. Tretji dan ob 4 pop. so bili vsi bolniki zopet na svojih domovih.

Vspreh te bolniške evharistične tridnevnicu je bil zelo razveseljiv. Bolniki ki so se je vdeležili, so se potolaženi in pokrepčani zopet vrnili v svoje domače šole trpljenja. Ure te šole jim niso bile več tako dolge. Ob vzvišenem zgledu kalvarijskega trpina so se naučili oslajati in posvečevati kelih trpljenja. To so pričale njih ustne in pisane izjave, ki so dohajale župniku. "Moja slepa mati se Vam prisrčno zahvaljuje za te lepe, tolažbepolne dni. — Jaz sem že vse upanje zgubil. A med temi lepimi dnevi mi je vstala zarja novega sladkega upanja. — Vedno hočem z Jezusom trpeti. — Moje trpljenje naj bo za duhovnike." Tako in podobno so se glasile številne izjave.

Po tem vspehu opogumljeni so še drugi isto leto po raznih drugih krajih priredili take bolniške tridnevnicu. Povsod z istim in še lepšim vspehom. Haarlemški škof, v katerega škofijo spada Bloemendaal, je odredil, naj se vrše po vseh cerkvah in javnih kapelah njegove škofije. Kmalu so začeli z njimi tudi v Nemčiji, za tem v Belgiji, Franciji, Angliji in na Poljskem. Da bi se še bolj razširile je haarlemški škof zaprosil sv. očeta, naj bi to tridnevnicu blagoslovil in ji naklonil kake duhovne milosti. Papež je želji z veseljem ugodil, blagoslovil novo pobožnost in dovolil, da smejo bolniki, ki ne morejo biti dolgo tešč pred sv. obhajilom, kaj tekočega v podobi zdravil zavžiti. Prvotno je bilo to dovoljenje le začasno dano in samo za haarlemško škofijo. Potem pa, ko so še drugi škofje za to prosili, je bilo njih uvidevnosti prepuščeno te tridnevnicu vpeljati in jim spregled od evharističnega posta nakloniti.

Iz te evharistične tridnevnicu za bolnike, ki se je vedno bolj širila, se je razvil "Bolniški apostolat" pod varstvom "Kraljice apostolov in mu-

čencev," katerega vrhovni sedež je v omenjeni župniji Bloemendaal, kjer se je začela evharistična tridnevna za bolnike. Po drugih škofijah, kjer je bil ta apostolat vpeljan, ga vodijo takozvana tajništva. Ona sprejemajo priglase vanj, izdajajo sprejemne diplome z znaki apostolata, določajo njegove posebne namene in pošiljajo članom takozvana "bolniška pisma". Seznanimo se s tem apostolatom malo pobližje.

NJEGOVA ORGANIZACIJA

Član tega apostolata morejo postati samo bolniki, kakršnikoli. Ko so ti po komurkoli izrazili željo, da bi radi postali člani tega apostolata, jim njegovo najbližje tajništvo pošlje vse potrebne informacije o cilju in namenu apostolata. Ako vstrajajo pri svoji želji, jih sprejme, jim pošlje sprejemno diplomu in apostolatski znak, to je križec z napisom: S Kristusom sem pribit na križ! S tem postanejo polnomočni člani apostolata in dobivajo poslej omenjena "bolniška pisma". To so pisma tolažbe in poguma v trpljenju z navodili, kako naj bolniki svoje trpljenje bogato nalože v svoj lastni dušni prid in v korist katoliškega apostolata.

Tako organiziran bolniški apostolat se je hitro razširil daleč preko mej svoje male domovine Holandske. Že pred meseci izdano poročilo ve povedati, da obstoji v raznih delih sveta 19 tajništev, katerih mnogi imajo zabeleženih po 10—20.000 pravih članov. Priglasov za apostolat pa kar deži. Da bi se ta "Bolniški apostolat" še hitreje po vsem katoliškem svetu razširil in vkoreninil, je poljski episkopat pod vodstvom kardinala primasa Hlonda započel akcijo, naj sv. oče prevzame pobudo za to. Po tem navdušenju opogumljen je haarlemski škof naslovil na vse katoliške škofove apel, naj to akcijo s svojimi podpisi podpro. Odzvalo se je 410 škofov iz vseh delov sveta, med njimi 13 kardinalov. Sv. oče je videl v tem prst božji in je 12. avg. 1934 "Bolniški apostolat", s sedežem v Bloumendaal, dvignil v matični apostolat s pravico včlanjati podružnice in slične bolniške organizacije celega sveta. V kratkem bo apostolat obdarjen z raznimi duhovnimi pravicami in milostmi. Tako je iz skromnega gorčičnega zrna v teku komaj enega desetletja zrastle mogočno drevo, v katerega senci se bodo prej ali slej hladili vsi, ki so s Kristusom pribiti na križ trpljenja, če bodo le hoteli.

DOLŽNOSTI ČLANOV

Bistvene dolžnosti članov tega apostolata, ki pa ne vežejo pod grehom, so sledeče: 1. Trdna

in odločna volja trpljenje, ki ga povzroča vsaka bolezen, udano sprejeti iz Gospodove roke. 2. To trpljenje z ozirom na voljo božjo udano prenašati, dokler bo Gospodu dopadlo. 3. Isto Bogu žrtvovati za interese sv. cerkve in razširjanje kraljestva božjega na zemlji. S tem pa ni rečeno, da bi bolniki ne smeli Boga prositi zdravja in rabiti vseh možnih naravnih sredstev, da si zgubljenno zdravje nazaj pridobi. Vse to jim je dovoljeno. Le to hoče ta apostolat, da bi bolniki kelih trpljenja, dokler jim ga Gospod ne vzame, tako pili, kot ga je on, da bi se tudi njim kot njemu veliki petek trpljenja prelil v krasno zarjo velikončnega jutra.

Da bi se pa bolniki še tesneje združili s trpečim Zveličarjem in svoje trpljenje še plodonosneje naložili, jih pravila spodbujajo, naj bi bili vsako jutro, ob času ko je v domači cerkvi sv. maša, vsaj v duhu pri njej in svoje trpljenje pri darovanju položili na pateno, Bogu v častivni, zahvalni, spravni in prosivni dar. Med 12. in 3. uro, ko je Gospod na križu umiral za vse človeštvo pa naj bi svoje trpljenje žrtvovali za vse sočlane apostolata, da bi voljno trpeli, pa tudi za nečlane, da bi spoznali vrednost trpljenja. Trpljenje ostalih dnevnih in nočnih ur naj bi darovali v različne druge namene: za tiste, ki so jim dobri, jim strežejo, jih obiskujejo, za one, ki jih imajo drugače na skrbi, a jim tega ne morejo drugače povrniti, za potrebe sv. cerkve, njene misijone itd.

Dosedanja skušnja je pokazala, da bolniki radi trpe v te različne namene. Misel, da niso tako brezkoristni člani človeške družbe, kot so morda prej večkrat tožili, ampak da so s svoje bolniške postelje pravi apostoli, jim kaže trpljenje v čisto drugi luči, kot so je dotlej gledali. Doslej so jih zlasti mobilizirali za misijonski apostolat. Njih "Dan trpljenja za misijone", ki so ga v večjem obsegu l. 1933 vpeljali, je našel pri njih mogočen odmev. Okrog pol milijona bolnikov iz 200 škofij je ta dan svoje trpljenje žrtvovalo v prosep misijonov. Kak kapital najboljše molitve trpljenja, s katero so zalili misijonsko setev. Tudi v Ameriki se je ta mobilizacija bolnikov za misijone že pričela. Zadnje misijonsko nedeljo o binkeštih je skoraj 10.000 bolnikov dvignilo svoj kelih trpljenja v ta namen. Na altar za misijone so položili 9784 sv. maš, 20.389 sv. obhajil, 68.270 sv. rožnih vencev, 814.346 obiskov Najsvetejšega, 41.560 drugih zasebnih molitev. Lep duhovni kapital, ki se bo bogato obrestoval dotičnim in misijonom. A to je bila le nekaka poskusna mobilizacija trpeče armade po katoliških bolnišnicah. Izvedena še med bolniki v domači oskrbi, bo lahko štela stotisoče.

Že iz povedanega je jasno, kolike koristi je "Bolniški apostolat". A oglejmo si iste še posebej. So naravnost nepregledne, tako za bolnike kot za katoliško stvar. Že bolnikova zavest, da je v postelji apostol, kako dviga njegovo življenjsko silo in s tem blagodejno vpliva tudi na njegovo telesno ozdravljenje. Saj narava sama je priznana najboljši zdravnik. Zdravila ji le pomagajo. Krepka volja do življenja in žrtvovanja, ki jo ta apostolat v bolnikih budi in podžiga, se veliko lažje pomeri z bacili in glodavci ob korenini življenja, kot po obupu strta in po mrki otožnosti ranjena. Saj pravi nemški pregovor, da je nad bolnikom, ki je sam nad seboj obupal, treba obupati. Potem pa skrivnost trpljenja, jasna le v križu in Križanem, kak neizčrpen vir tolažbe nudi bolniku. Koliko solza mu posuši, koliko obupnih vzdihov zamori, kako mu kelih mire osladi, kako mu kapital dobrih del pomnoži in kako onim, ki ga imajo na skrbi olajša samaritansko delo. Ne godrnjajo, kake križe imajo ž njim. Njih udanost, potrpežljivost in požrtvovavnost je zanje nazorna Jobova šola trpljenja v luči križa. In njih blagoslov za svetovni apostolat. Kdo ga more preceniti. Saj je po besedah sv. očeta: Trpljenje združeno s trpljenjem Gospodovim in po njem posvečeno najvišja stopnja molitve in kot taka tudi najbolj uspešna. Prav je nekdo dejal, da mora katoliško akcijo dopolniti katoliška pasio. Z drugimi besedami "Bolniški apostolat" je trpeča katoliška akcija. To se sicer zdi protislovno, a je prav razumljeno resnično. Oni s svojim voljnim trpljenjem lahko več store za katoliški preporod človeške družbe, kot zdravi apostoli katoliške akcije.

KAJ TEDAJ

Morda vi, ki v bojujoči se cerkvi na zemlji predstavljate trpečo armado, pričakujete, da vas bom povabil v "Bolniški apostolat". Zaenkrat še ne. Je sicer tudi v Ameriki že organiziran. Kmalu bo deset let, kar je Amerika dobila svoje tajništvo v Milwaukee. Za tu rojene bi bilo to naravno središče, ne pa za starokrajce, ki jih ima Ave Maria pred očmi. Kajti velikega pomena za dosego namena tega apostolata so "bolniška pisma". In ta pisma milwauškega tajništva so seveda angleška, ki bi našim bolnikom ne lajšala boli. Imam nekaj drugega v načrtu, kar pa zaenkrat še ni tako dozorelo, da bi vam mogel kaj go-

tovega povedati. Upam pa, da mi bo v doglednem času mogoče. Takrat vas bom povabil v organiziran "Bolniški apostolat".

Končno itak ni glavno, ali ste v tem apostolatu organizirani ali ne. Glavno je, da znate svoje trpljenje nalagati na božjo banko, kjer se vam bo tako bogato obrestovalo za čas in za večnost, za vas in za druge. Glejte je v luči križa, v kateri vam ne bo več nerazrešljiva uganka. Koliko lažje bote trpeli, koliko dobrega storili s svojo trpečo katoliško akcijo. In s koliko večjim zaupanjem bote enkrat gledali, kedaj se bodo odprla vrata večnosti. Tiste najgrenkejše trenutke življenja vam bo oslajala zavest, da ste imeli svoje vice že tukaj in da vam bo zato krajša pot v božji objem.

Redke ribe v apostolski mreži

Rev. Webster, ameriški misijonar iz Maryknoll misijonske družbe, poroča iz nove države Manchukuo, da se mu je posrečilo vjeti par zelo redkih rib v apostolsko mrežo. To sta dva budistovska duhovnika in ena budistovska nuna. Nuna je kot 20 letna vdova zapustila svet, se oblekla v redovno obleko in sicer moških budistovskih redovnikov in celih 25 let preživela v strogem zatajevanju. Mesa ni nikoli jedla, celo jajce in zelenega sočivja ne. Deloma radi praznoverja, deloma radi spokornosti. Ko so jo vprašali, zakaj ni nikoli mesa pokusila, je dejala, da za to ne, ker kdor po budistovski veri v življenju poje 4 unče mesa, mora to v onstranskem življenju plačati s 4 funti lastnega mesa. Na vprašanje, zakaj je nosila moško redovno obleko, s popolnoma obrito glavo, je dejala da zato, ker se po budistovskem prepričanju nuna, ki je živela čednostno življenje, na onem svetu za plačilo spremeni v moža. Povod k njenemu spreobrnjenju je dala žena nekega spreobrnjenega budistovskega duhovnika, ki se je pripravljala na sv. krst. Po njej je spoznala katoliško vero, ki se ji je vedno bolj dopadla, dokler se ni javila, da se je hoče tudi sama okleniti. Ko se je pripravljala na sv. krst, ji je njena mati na smrt zbolela. Ker jo je hotela še enkrat videti, je misijonar pospešil njen krst. Nastopila je takoj kot apostol, da še svoji materi pribori srečo, ki jo je našla v katoliški veri.

OVČICA KRISTUSOVA

P. Salezij

(Nadaljevanje)

KAKO SE JE ZNALA ZATAJEVATI...

TEŽKO bi bilo naštetiti Marijina neprestana zatajevanja, zakaj navadila se je bila, da jih je skrivala za svojim nebeškim smehljajem. Večkrat jo je dušila huda vročina in utrujujoči pot jo je obilno oblival, tako da je bilo potrebno spremeniti ne samo rjuho, ampak celo samo slamnico, da ji je potem nekoliko odleglo. Marija je vse mirno in udana v voljo božjo prenesla. Zgodilo se je, da je polna svetloba z luči padala na njen obraz. Vprašali so jo, če bi naj zmanjšali svetlobni sijaj. Pa je odgovorila: "Nikar si ne delajte skrbi radi mene; jaz sem popolnoma zadovoljna. "Ko so pa vseeno zmanjšali svetlobni sijaj, se je pokazalo, da ji je to dobro delo.

Nekdo se ji je ponudil, da bi ji bral par strani iz neke zabavne knjige. Pa je prijazno odklonila z besedami: "Prav lepa hvala za ponudbo; nudila bi mi vsekakor lahko prijetni užitek." Ko je mama slišala njeno opazko, se je čudila. Vedela je namreč, da ji zabavno čtivo nudi prav malo razvedrila...

Tu pa tam je za malo časa vstala in sedla na divan. Da bi ne bila brez dela, je začela plesti kako vezenino. Nekdo ji je ponudil stolček pod noge, pa se je zanj zahvalila. Kmalu pa je prišel zraven njen oče ter je opazil isto pomanjkljivost. Vzel je blazinico in jo dal pod njene noge. Z neprisiljenim smehljajem je izrekla svojo zahvalo in pripomnila: "Glejte, kako postrežljiv je moj ata!"

Po neki mučni injekciji so ji hoteli dati malo žganja. Pa ga je odklonila ter poprosila raje za vodo; kakor v opravičilo pa je dostavila: "Vodo bom lažje spravila doli..." Prišlo je pismo od njenega duhovnega voditelja. Seveda bi ga bila najraje takoj prebrala, vedoč, da je v njem kaj lepega in vzpodbudnega zanjo. Pa se je zatajevala in odprla pismo šele nekaj ur pozneje.

Nekoč jo je nekdo našel hudo trpečo. "To je gotovo najdragocenejši trenutek tega dneva," jo je nagovoril. Ona pa se je nasmehnila. Čez nekaj časa je ponovila vprašujoče: "Najdragocenejši trenutek, mislite? Jezus ve, če je. Vendar ni vedno ravno tedaj dragocen trenutek, kadar

telo trpi." Samo enkrat se je pripetilo, da je v najhujšem trpljenju za hip omagala. Ko jo je cel dan dušilo in stiskalo in je komaj še dihala, je v nedopovedljivi tesnobi plakajoče vzdihnila: "Ah, ne morem več prenašati!" Pa se je takoj zopet zavedla in zaprosila: "Jezus, odpusti! Iz srca mi je žal, da sem to izrekla."

Mama ji je vlivala poguma v srce s temi-le besedami: "Dragica moja, razumem tvojo malodušnost; če namreč gledaš na svoje lastne moči, ne moreš drugače, kakor zgubiti pogum; toda ozri se na Jezusa; On ti bo dal moči, da boš mogla trpeti še več..."

Njen brat Marij je bil precej zaposlen s študijem, zato ni mogel zmirom biti pri njej. Vedela je, da mu je bilo to težko, zato ga je pa obložila z majhnimi prošnjami, ko je bil prost. In Marij ji je rad postregel, zdaj z medicinami, zdaj s čim drugim, kakor je hotela. Tudi med jedjo je rad nadomeščal mamo ter čul pri svoji-ljubljeni sestrici. Slutil je z drugimi vred, da jo bodo kmalu izgubili. Zato ji je s sočutjem stregel ter ji vmes pripovedoval o svoji šoli ali o kaki drugi reči. Marija ga je potrpežljivo in ljubeznivo poslušala, da mu je tako sproti poplačevala njegovo postrežljivost. Tako zelo se je bil privezal nanjo, da je bila pravzaprav ona, ki ga je varovala in opominjala ter se zavzela zanj, če je bilo treba. Nekoč ga je mama bolj trdo prijela. Marija je obrnila vanjo svoj pogled in zaklicala sladko-opominjajoče: "Mama!" Vse, kar je bilo potrebno, je bilo v tej sami besedi: prošnja, opomin in ljubezen.

V svojih zadnjih dneh ni nič več pozelela; kar prepustila se je božji skrbi. Če je kdo hotel zvedeti, kaj bi rada, je navadno odgovorila: "Prosim vas, storite mi, kar smatrate za najboljše; meni se godi prav dobro." Večkrat je cele ure preživela v sveti tihoti ter imela svoje oči uprte v Madono. Pri tem se je sladko smehljala, kakor da bi čutila božjo bližino. Njeno obličje je postajalo nebeško mirno in je izžarevalo srečo onih, ki že uživajo blaženost izvoljenih.

PO STOPINJAH MALE TEREZIKE...

Marija Padovanska se je popolnoma zavedala svojega težkega stanja. Ker je pa hodila po stopinjah Terezikinih, je ni skrbelo, kaj ima priti. Mala Terezika je obljubila, da bo po svoji smrti mislila na ljudi in na njihove potrebe, da bo celo rosila na zemljo dež cvetic. Tako je tudi Marija Padovanska zaupala svoji mami, da v nebesih ne bo vedno stala blizu svoje nebeške Matere, ampak da bo tudi gledala dol na zemljo. Zlasti je oblju-

bila, da bo prosila milosti za svojo mamo. Zraven tega pa je še rekla: "O v nebesih bom ukradla kar največ milosti iz božjega Srca." Pri besedi 'ukradla' se je nasmehnila ter pojasnjevala: "Pravzaprav pa ne bo kraje v nebesih, zakaj tamkaj prenehajo zapovedi. Kdo bi se torej bal smrti! Saj je smrt vendar začetek novega življenja. Tukaj čutim Jezusa, ga ljubim, toda ne morem ga videti. V nebesih pa ga bom čutila, ga videla, ga ljubila in stala čisto blizu njega."

V knjižici, kjer so bile zapisane misli male Terezike, si je s svinčnikom podčrtala tiste izmed njih, ki so bile najbolj primerne zanjo in so izražale žrtvujočo se ljubezen in veselje nad trpljenjem. Naj jih par navedemo:

"Tisti, ki hodijo po poti ljubezni, se ne smejo vznemirjati radi ničesar."

"Naša dolžnost je tolažiti Jezusa, ne pa njegova tolažiti nas."

"Mali žrtvici ljubezni se ne sme zdeti nič strašno, kar ji pošlje njen nebeški Ženin. Živim samo od trenutka do trenutka... Zavedam se, da bo Gospod pomnožil tudi moje moči, če bo pomnožil moje trpljenje."

"Trpljenje združeno z ljubeznijo se mi zdi edina stvar, ki je vredna, da si jo zaželimo v tej solzni dolini."

"Kakšno žejo čutim po nebesih, po tistem blaženem prebivališču, kjer bom Jezusa smela ljubiti brez pridržka! Toda, če hoče kdo priti tjakaj, mora jokati in trpeti. Čisto prav! Pripravljena sem nositi vse križe, ki mi jih bo moj ljubi Jezus poslal. Naj stori s svojo majčkeno žogo kar hoče. Ne, nikakor ni smrt, ki bo prišla pome, ampak sam Gospod me bo vzel k sebi ob svojem času. Smrt nikakor ni kaka grozna pošast, kakor jo navadno slikajo."

"V katekizmu stoji, da je smrt ločitev duše od telesa; ali ni tako?"

"Popolnoma pravilno. Torej se mi ni treba bati take ločitve, ki me bo za vedno združila z mojim Bogom. Če ga bom videla v daljavi (božjega Tatu namreč), ga bom prijazno pregledala, in namesto da bi zavpila 'Ta!', ga bom povabila: 'O le pridi, le pridi!'"

Moralo je biti ob kakem hudem napadu, da se je prepoznala v sledečih stavkih:

"Njen obraz je bil pokrit z obilnim potom... po celem telesu se je tresla, vendar ni klonila. Podobna je bila močnemu možu, ki se zoperstavi divji burji, ali pilotu, ki napne svoje zadnje sile,

da dospe kljub vsem oviram v pristanišče. Njena duša ni zgubila tudi v najhujših trenutkih poguma, zakaj živela je bila popolnoma iz vere. Zato je napnela zadnje sile, da je korajžno zamahnila z vesli, zavedajoč se, da ni več daleč nebeški pristan, ker se je svetlikal svetilnik z večnega obrežja."

Kakor mučenica je ležala Marija v svoji postelji. Ob gotovih časih je bila videti v agoniji; da je pa te težke trenutke tem lažje in s krepkejšim duhom prenašala, je pritiskala križ na svoje srce. Dasiravno je večkrat zgledala kakor da je brez življenja, je vendar v svoji notranjosti vedno ponavljala vzdihljaje vroče ljubezni do svojega Gospoda. Neprestano ga je čutila v svoji bližini, vedno pripravljene, da jo pritisne na svoje srce. Tudi ponoči je bila kar najtesneje združena z njim. In če ji je mama dala medicino, je vedno, preden je zaspala, zaprosila: "Mama, dajve zopet duhovno prejeti Jezusa ter se združive z njim v svetem objemu!" Tudi čez dan je premnogokrat prejela Gospoda duhovno v svoje srce, da je tako z njim združena trpela za rešenje človeških duš.

(Konec sledi)

Volk v ovčji koži

Na vrata karmeličanskega samostana v Lubnu na Poljskem je potrkal neki žid in izrazil željo, da bi rad postal katoličan, nato pa stopil v samostan. Redovniki, nič hudega sluteč, so mu uslišali prošnji. Poučili so ga v katoliški veri, krstili, potem ga pa sprejeli v samostan. Ker so ga pošiljali po raznih poslih iz samostana, bi sodil, da je bil samo še kandidat za red. Pa bodi kakor že, na svojih potih izven samostana je hitro spletel razne zveze z zunanjim svetom, ki so ga izdajale bolj za boljševika kot meniha. Kmalu se je policija začela zanimati zanj. Prijavila se je v samostanu in želela z njim govoriti. Mož je moral pa slutiti, zakaj ga angeli javne varnosti iščejo. Mesto v govorilnico jo je skozi okno popihal na varno. Natančnejša preiskava je dognala, da je bil poklicni boljševiški agitator, ki je mislil, da bo iz samostana najvarnejše lahko razpredel obširno agitacijo za komunizem. To je treba priznati: Otroci tega sveta so modrejši, kot otroci luči. Nam očitajo, da se držimo pravila: Namen posvečuje sredstva. Sami so pa živa slika tega pravila.

ZAKAJ JE IZGUBIL VERO?

P. Bernard, O. F. M.

KAKOR se tolikokrat zgodi, tako se je zgodilo tudi tistikrat. Mož je zbolel na smrt in je dal poklicati duhovnika.

Prva moja misel je bila: Leta in leta ni več prihajal v cerkev in se je imel za brezverca. Sedaj ga je nekaj stisnilo in me kliče . . . No, samo da kliče. Pojdem, se razume, hvala Bogu, da imava čas, on in jaz.

Šel sem in sva opravila. Dobro in lepo je vse uredil. Ni še bilo prav zadnji hip, vendar sva oba vedela: le dnevi njegovega življenja se še lahko štejejo, tedni ne več.

Spet sem ga obiskal. Zelo je trpel, prenašal je mirno in še smejal se je. Izrazil sem mu veselje nad njegovim smehom, pa mi je rekel: Ne bi se smejal, da me niste spravili v red z Bogom včeraj. Kako je človek neumen, če misli, da je mogoče mirno živeti, posebno pa še mirno umreti brez Boga . . .

Gledal sem ga in v prvem hipu nisem vedel, kaj naj rečem. Nisem hotel ziniti kaj takega, da bi kako namignilo na njegovo brezversko preteklost. Toda sam je še bolj naravnost obrnil pogovor na tisto plat, zato sem ga kar naravnost vprašal:

“Pa kako je vendar prišlo do tega, da ste se tako odtujili veri? Ali mi hočete povedati?”

“Prav rad. Saj sem te dni v postelji ravno o tem največ premišljeval. Mislim, da sem si o vsem tem popolnoma na jasnem.”

Postal sem močno pozoren in se pripravil, da ujamem vsako besedo. Nadaljeval je:

“Najprej vam moram povedati, da brezverec v resnici nisem nikoli bil. So bili časi, ko bi bil rad brezverec, pa nisem mogel biti. Če sem preudarjal vero in nevero, se mi je vera sicer včasih zdela precej težka, toda nevera se mi je vedno zdela neumna. Ampak kaj hočete? Vere sem se otesel, ker je bila težka, nevere se pa nisem hotel okleniti, ker je bila in ostala neumna. Skušal sem živeti med obema kakor med dvema ognjema. Za silo je šlo, pa ne dolgo. Že zdavnaj sem si želel vere nazaj . . .”

“Že zdavnaj, pravite? Zakaj pa niste prišli nazaj, saj ste imeli dovolj prilike, ali ne?”

“Dovolj prilike, o, dovolj prilike. Pa vam je najbrž še neznano, kako težko se človek vrne, ko je enkrat vse skupaj v nemar pustil. V duši ne-

kaj kriči in hoče k Bogu nazaj, toda neka zunanja sila te zadržuje od cerkve. Priznam, da dolgo nisem vedel, kaj je tista sila. Danes rečem, da ni nič drugega kot napuh, prevzetnost. Gospod, ni se lahko ponižati, ko se začne človek enkrat presilno trkati na prsi, češ: “jaz sem jaz! Kdo mi kaj more? In če bi se človek še ponižal pred Bogom, pred ljudmi gre od sile težko. O, jaz sem na tihem in na samem že pred leti spet moliti začel, toda ljudem se nisem upal pokazati, da nisem brezverec. Še takim ne, o katerih sem imel živo slutnjo, da se jim v srcu prav tako godi kot meni.”

Ponehal je. Sam pri sebi sem si mislil: mož, nič novega ne poveš. Dobro vem, da je takih “brezvercev” veliko število. Da bi jim Bog dal milost spoznanja kot ga je tebi dal! — Pa sem vprašal:

“Pa zakaj se vam je vera težka zdela?”

“Zakaj? Povem vam, da je bila vera zame prav lahka in razumljiva, dokler nisem padel v grehe. Res, prav lahka. Še tiste reči, ki jim pravimo verske skrivnosti, sem tako lahko veroval kot bi bilo samo po sebi umljivo. Ko sem pa zagazil v grehe, ko sem začel prelamljati božje zapovedi, o katerih sem dobro vedel, da so lepe in koristne, takrat je prišlo vse drugo.”

“Ali mi morete to reč bolj natanko razložiti?”

“Mislim, da lahko. Vidite, prav dobro se spominjam, kako mi je bilo, ko sem bil naredil prvi greh. Vest me je pekla in komaj sem čakal, da sem šel k spovedi. Iz dna srca sem hvalil Boga za ta zakrament. Res je, da sem pozneje še padal v grehe, ampak ker sem se vselej skesal in nikoli dolgo odlašal spovedi, se mi zdi, da so me tisti grehi, če smem tako reči, še utrjevali v veri. Saj mi je ona očitajoča vest prav ven iz mene na ves glas govorila: Bog je nad teboj, v njem je sreča, v grehu sreče ni . . .”

Umolknil je za nekaj hipov in si nabiral sape.

“Pozneje sem pa prišel med izprijene tovariše, ki so me napeljali v nove, prav grde grehe. Še je pekla vest, še je pridigala o sreči v Bogu, o nesreči v grehu. Toda glejte, tovariši so znali držati proč od spovedi. Tu se je prav za prav začela moja prava nesreča. Gospod, rečem vam, v greh pasti, je huda reč. Pa še nič tako huda kot kar naprej v grehu živeti.”

“Torej k spovedi nisem šel. Grehe sem pa delal kar naprej. Prav za prav jih nisem rad delal, ampak tovarišija . . . Saj me razumete. Ker je pa vest vedno bolj kričala, se je v meni zbudila nekje od strani strastna želja: O, da bi ne bilo Boga . . .!”

“Razumete, to je bila samo želja in nič več. Dobro sem čutil, da ta moja želja ne more biti nikoli izpolnjena. Vedel sem, da je bila silno neumna želja. Toda če se človek nesrečnega počuti, se oklene tudi neumnosti, da bi le kaj pomagalo.”

“Tako sem nekaj časa taval po svetu s to ne-spametno željo v srcu in moram reči, da mi je prinesla nekako olajšanje. Sem vsaj imel še kaj drugega v sebi kot samo tisto pekočo vest in spomin na svoje grehe.”

“Ne vem, kako dolgo me je vzelo, da se je v meni tista želja izprevrгла v nekaj drugega. Recimo, v neko verjetnost, da morda le ni Boga. In od takrat sem živel s to mislijo v srcu in si nešteto-krat na dan ponovil: Morebiti ni Boga. Nič več se mi ta možnost ni zdela tako neumna. Spraševal sem druge, kaj mislijo. Začel sem iskati tiskanih reči v knjigah in časopisih o tej stvari. Čudil sem se, ko sem spoznal, koliko ljudi se ravna po tej misli in je videti, da mirno žive.”

“Ko sem tako precej dolgo iskal okoli in se ogibal namenoma vsemu, kar bi me utegnilo spominjati na resničnost božjega bivanja, sem se nekoč ojunčil in sem v mislih izpustil tisti “morebiti”. Ostalo je samo še: Ni Boga.”

“Ne da se povedati, kako mi je bilo od takrat naprej. Človek bi ne verjel, če bi sam ne poskusil, kako se je mešalo v meni čuvstvo ponosa, da sem se otresel vere, in čuvstvo osramočenja, da sem moral zavoljo grešnega življenja zavreči Boga.”

“Prišla so leta in greha sem se naveličal. Skušnja vsakdanjega življenja mi je pokazala, da se greh ne izplača. Še sem imel toliko pameti in moči, da sem greh pustil. Takrat je pa začelo na ves glas kričati v meni: Boga nazaj! In potem sem več let živel v tistem kolebanju med Bogom in ljudmi, kot sem vam že v začetku povedal. Dokler...”

V grlu ga je nekaj prijelo, da ni mogel dokončati stavka. Čez nekaj časa je še dostavil:

“Le pridigajte ljudem, na ves glas jim pridigajte, da je vera lepa in lahka za človeka, ki noče greha. Veliko sem gledal v življenje ljudi in sem se vedno znova o tem prepričal. Ali je napuh, ali je lakomnost, ali je nečistost, ali je požrešnost, ali karkoli takega, ampak resnica je, da vero ljudem krade greh, lastna pamet jim vere ne krade...”

Teden pozneje je umrl in njegov pogreb je bil za marsikoga prava misijonska pridiga.

BLAGOR ŽALOSTNIM, POTOLAŽENI BODO

J. Oblak

ISTE slišali to vi, ki ste se odrekli in odpovedali minljivemu življenju, da živite v Bogu? Ste čule to ve duše, polne hrepenenja po domu, ki iščete prave domovine? Vi ljudje, ki imate okoli molčočih ust en vklesano hrepenenje po Bogu, katerih usta so polna tajnih vzdihov? Vi samotarji sredi šumečih valov življenja? Vi tihi bojevniki posuti z ranami, ki jih samo Bog vidi? Vi nosilci trnjevih kron, katere vam je spletel Bog iz trnja, ki ga je vam položil na pot ali na nja natrosil? — Ste čuli to? Blagor vam, ker boste potolaženi. Bog sam bo vaše preveliko plačilo!

Ni vsaka žalost dobra, ne prejme vsaka plačila. Žalost, ki se bori proti svoji usodi, ki se prepira in krega z Bogom in se konča z malodušnostjo in obupom je “dim iz pekla”.

Samo o žalosti svetnikov — ki so bili vedno čudovito veseli — o žalosti pravega otroka božjega, ki je kljub žalosti v vsakem trpljenju in v vsaki bolesti vendarle srečen, vedoč, da je vse volja božja, samo o taki žalosti velja tretji blagor in samo ta žalost sme biti ideal.

Žalost napolnjuje dušo apostola narodov, ker njegovo pregnanstvo na svetu traja tako dolgo in vroče hrepenenje po Bogu mu izsili vzdih: “Želim razvezan in s Kristusom biti.”

Žalost polni dušo svetnice, ko misli na ljubezen božjo in nehvaležnost človeško, da bolestno vzklika: “Ah, ljubezen je nepoznana, ljubezen ni ljubljena!”

Bridke solze pretaka psalmist Gospodov in objokuje svojo krivdo, obenem pa z zaupanjem steguje svoje roke po desnici božji: “Gospod je moj pomočnik, Gospod je moj varih in rešitelj!”

Sv. Avguštin in z njim vsi, ki so bili daleč proč od Boga, pa so zopet našli pot k njemu, molijo in skesano zdihujejo: “O stara in večno nova ljubezen, pozno sem te spoznal, pozno sem te vzljubil.”

Mati joče nad izgubljenim sinom in moli zanj, na skrivaj pretaka duša kri svojega srca v boju proti grehu, žrtev ljubezni krvavi za tuji greh, z nežnim drhtenjem, a vendar pogumno segajo roke po trnjevi kroni, ustna bolesti skrivljena pritiskajo poljub ljubezni na križ. Blagor žalostnim!

PREČUDNE LUČKE NAM Z NEBA ŽARE...

K sedemstoletnici sv. Elizabete. — P. Aleksander

Prečudne lučke nam že dolgo iz daljin žare.
Morda so nove zvezde, niso našli še učeni
njih pota po nebeškem svodu, pa čeprav
stoletij sedem že njih pot po nebu gre.

Poglej v daljine, saj so le dlani prenežne
Kaj, če vsevednost božja piše po vesoljstva steni
še zadnja slova — kralju zemeljskih planjav —
človeku, predno mu njegov razkošni Babilon požge? ...

Poglej v daljine, saj so le dlani prenežne
kot zvezde svetle in kot sence bežne.
Neskončni sam ti svetli roki proži,
nanovo je odprl kelih Nemški in Nebeški Roži,
ki jo je že pred sedmimi stoletji na srce prižel
in jo na svod kot svetlo znamenje nam drugim v zgled pripel ...

O kje si sveta žena s kruhom in košarico v naročju
z usmiljenjem na licih in z nameškom ljubim v miljenih očeh?
Ti bela sestra vseh ponižanih, razžaljenih in jokajočih
s tolažbo v duši, dobrotljivostjo v obeh dlaneh.

Ti beli roki, da bi nas do srca dna ne žgali?
Da bi ne pridigale pridigo stoletno te dlani?
Stoletno, pa že stokrat zadušeno v prvi kali,
pa naj je Kristus zanjo dal telo do zadnje kapljice krvi.

Ko naše roke iščejo le polne mavhe in mošnjičke mastne
in grabijo in rijejo po godli vseh korit.
Te roke naše so sebične, so prevzetne, so oblastne,
košarice s cveticami so nam le sanje in svetel privid.

Koprive najdeš v naših koških, sveta žena jubilarika.
O daj osat izruj iz naših duš in korobač nam vzemi z rok!
Saj vidiš: brodolomec smo, razbita nam je zemlje barka
in daleč, daleč je pristan ljubezni, daleč Bog.

ŽUPNIK MOLČEČIH

P. Aleksander

ČE prideš kedaj v New York, ne pozabi se ustaviti v cerkvi sv. Frančiška Ksaverija. Cerkev molčečih se imenuje. Nobenega glasu ne slišiš v njej, nobene pesmi, nobene glasne molitve. In vendar je katoliška ta cerkev.

Župnijska cerkev gluhtonemih je. Župnik tej cerkvi je Father Purtell, jezuit, ki sam sicer ni gluhtonem, toda opravlja vso službo božjo, pridiganje in druge medtedenske pobožnosti v jeziku gluhtonemih.

Morda boš slučajno prišel v cerkev, ko župnik pridiguje. Čudovita pridiga to. Vse je tiho kot bi nobenega v cerkvi ne bilo, samo od časa do časa bo prekinil molk cepet ali torkljanje zapoznelih poslušavcev, ki nikdar na prstih ne pridejo v cerkev. Torkljajo, da kar odmeva po avditoriju, toda noben vernih gluhtonemih se ne ozre po prišlecu. Ne slišijo ga.

To torkljanje pridigarja nič ne moti. S prsti, obrazom, z glavo in obema rokama govori, oblikuje ustne kakor bi se pačil, vseeno mora biti njegovo prednašanje čudovito, ker so oči vseh mutcev tako napeto obrnjene vanj. Na prižnici ima še posebno svetilko, s to svetilko si pomaga, kadar hoče, da tudi "gledavci" v zadnjih klopeh posvete njegovemu izvajanju večjo pozornost in pažnjo.

Za pridigo pride petje na vrsto. Župnik poje na glas, pred altarjem ima tolmača, ki z rokami sproti prevaja župnikovo pesem v jezik gluhtonemih in vsa kongregacija "poje" s tolmačem. Morje rok vidiš, spakovanje obraza in gibljaje telesa. Tebi se bo vse skupaj smešno zdelo, toda kolikim je ta pesem res izliv duše in Bogve, če ta pesem ni z zlatimi črkami zapisana v božji beležnici, naše pesmi pa, tako navdušeno zapete, najdejo prevečkrat prostor in mesto v hudobčevem noticu.

Tudi med mašo stoji pred altarjem tolmač, ki sproti z gibljaji razlaga skrivnosti, glavne dele in potek božje daritve. Vsa kongregacija s pobožnostjo prisostvuje sveti daritvi.

Ko je služba božja pri koncu, se pa usujejo na ceste in po cestah obstajajo prav kakor drugi normalni ljudje in "klepetajo" z rokami, očmi, rameni in vsem telesom. Morda še opravljajo, kakor se to dogaja večkrat pred cerkvami normalnih vernikov.

Župnik Father Purtell je prišel do te svoje župnije in svojega dela z mutci po čudnem na-

klučju. Pred davnimi leti se je mimogrede naučil nekaterih črk iz abecede mutcev. Lepi dan se pelje po nadcestni železnici in zapazi celo gručo gluhtonemih otrok, ki so si veselo pomigavali in "govorili" s prsti. Za šalo je Father preizkusil svoje znamenje in otrokom s prsti povedal, da zna tudi nekaj črk iz njihove abecede. To je otroke tako razveselilo, da ga niso hoteli več zapustiti. Otroško veselje mu je seglo do dna duše in sklenil je posvetiti vse svoje sile tem ubogim pohabljenecem. Odtlej vrši to izredno apostolsko delo z največjim navdušenjem in najlepšimi uspehi.

KAKOR SV. FRANČIŠEK

P. Aleksander

ŽAKAJ je svet tako grd, da članom kraljevih rodbin vse nemarnosti podtika. Toliko je bilo zapisanega, toliko še pišejo, o mrtvih in živih, pišejo povečini lažnjivosti, resnice neradi povedo.

O princu Valeškemu, angleškemu prestolonasledniku, si že toliko bral, kako je lahkoživ in koliko jih je že usekal. O njegovih dobrih potezah nič radi ne govorimo. Da je prvi, kjerkoli je treba pomagati, da je že vse rudnike kraljestva sam pregledal, da pri vsaki nezgodi v rudnikih ali kje drugje takoj pohiti na lice mesta, da ni redek gost v najodvratnejših delih angleške prestolice z namenom, da priskoči na pomoč trpečim in ubogim.

Ali ni pretresljiva naslednja resnična zgodba o njem?

Ni dolgo tega, kar je obiskal bolnico, kjer leže veterani svetovne vojne, leže brez upanja, da bi sploh kedaj še mogli vstati, hoditi in si sami služiti kruha. Na najrazličnejše načine so pohabljeni.

Prišel je princ, se ustavil pri vsaki postelji, za vsakega med bolniki imel lepo besedo korajže in je vsakemu prigovarjal, naj voljno trpi.

Dobro uro traja vse, nato ga peljejo k izhodu. Mahoma se princ ustavi in pravi upravitelju bolnice:

"Zdi se mi, da ste rekli, da je bolnikov 36, videl sem jih samo 29. Kje so drugi?"

Razložili so mu, da so drugi v takem stanju, da je bolje človeku, da jih ne vidi."

Princ odvrne: "Ali je bolnikom v dobro, da jih ne vidim, ali me ne peljete tja radi mene samega?"

“Radi vas samih,” so mu odgovorili.

“Zahtevam, da mi pokažete tudi te bolnike.”

Niso mu mogli ugovarjati. Stopil je v sobo k onim bolnikom. Četudi ga je prevzel pogled nanje, je ostal močan in je vsakemu vojaku stisnil roke in ga prijazno nagovoril. Ko je stopil skozi vrata pa pravi: “Upravnik, videl sem jih samo šest, kje je sedmi mož.”

Upravnik odgovori: “Nihče ne sme stopiti v sobo zadnjega.”

Slep na obe oči, ves zveržen, razbit in pohabljen je bil, pohabljen tako, da ga niso upali pokazati živemu očesu. Sam je bil v celici, ki je živ nikdar zapustil ne bo.

Upravnik prosi za božjo voljo: “Nikar ne bodite silni. Nobeden ga ne more videti.”

Princ je ostal trdovraten: “Moram ga videti, če si je treba izposlovati najvišje dovoljenje.”

Upravnik je pa le še odklanjal: “Nobene dobrote ne bo iz tega.”

Princ je vztrajal pri svoji zahtevi. Upravnik ga je moral peljati v celico, kjer je ležal strašni invalid. Trdo je stopil princ v sobo, se sklonil nad posteljo, ki je v njej ležala strahota, pošast, ne človek.

Nato je ves obledel v lice, solze so mu pri-tekle.

In mahoma se je sklonil in je poljubil strtega junaka na obe lici.

— — — —

Prav kakor nekdanj sveti Frančišek.

Junak je tudi princ Valeški.

TOMAŽ EDISON, VELIKAN IN PRITLIKAVEC

P. Aleksander

VVSEMOGOČNO Bitje, ki vse ustvarja in vlada, ni veroval, čeprav je imel najintimnejše stike s naravo. Ni se hotel poglobiti v zadnjo Resnico, čeprav je toliko znanstvenih resnic iznašel in pokazal tehniki in kulturnemu razvoju nova pota.

Bela vrana med premnogimi znanstveniki, ki so tako jasno izpovedali svojo vero v edino počelo vsega življenja — Boga. Bela vrana — neverni Tomaž Edison.

To-le zgodbo o njem pripovedujejo:

V svojem parku je na sprehodu našel drobno lastavičco. Bilo je pozno v jeseni. Vse tovarišice, tudi mati drobne živalice, vsi so že odhiteli proti daljnemu jugu. Drobna živalica je sama ostala s potrto perutjo. Strla si jo je najbrže na poletu proti jugu.

Vzdignil je ptička, ga vzel v svoje stanovanje, negoval ga dobrih osem dni, pital ga in pazil nanj, da se je ptiček res opomogel in bil čez dober teden dober za polet.

Toda Tomaž Edison ni zaupal živalici. Kako bi neki mogla drobna stvar prepluti brezmejni ocean s komaj pridobljeno močjo? Kaj šine v glavo velikemu iznajditelju?

Napravil je drobno škatljico, opremil jo z vsemi potrebami, ki jih more imeti droben ptiček na dolgi poti. Nato je položil ptička v škatljico, napisal na škatlji naslov za Južno Ameriko in pošiljko sam ponesel na urad expresne kompanije. Tam je še posebej naročil, naj izpuste ptička pri zadnji postaji juga.

Tomaž Edison — dobra duša.

Če bi mu bil povedal zgodbo, kako je sam Bog izdelal tako škatljico — Cerkev in jo po svojem Sinu poslal v kraje, kjer je sonce milosti in toplota sv. Duha doma: če bi mu bil povedal, da si človek v tej Cerkvi svoje polomljene peruti po moči sv. zakramentov lahko poravna in popravi, bi se mi bil Tomaž Edison smejal.

Tomaž Edison, velik v iznajdbah, pritlikavec v spoznanju nadnaravnih dobrin.

Nekatoličan za župnijske šole

V boju za vladno podporo župnijskim šolam, ki ga vodi clevelandska škofija, se je posebno odlikuje nekatoličan Mr. H. H. Root, po poklicu trgovec. Da zainteresira javnost v prilog te podpore, je razvil velikopotezno propagando. Na svoje stroške je razposlal nič manj kot 75.000 dopisnic na vse strani, da mobilizira narod za predlog. V priloženem pismu prepričevavno zagovarja župnijske šole, kot vredne državne podpore. Kakor je to hvalevredno od njega, lajka, tako je žalostno za protestantske pastorje, ki so najhujši nasprotniki iste predloge in jo hočejo na vsak način ubiti. Kajpada pred vsem iz nasprotstva do katoliških župnijskih šol, za katere se v prvi vrsti gre, čeravno navajajo vse druge vzroke. Kakšen bo končni izid tega trdega boja, se zaenkrat še ne ve. Gotovo pa je, da ko bi se vsi katoličani s takim navdušenjem in požrtvovavnostjo borili za državno podporo katoliškim šolam, kot se nekatoličan Mr. Root, bi sigurno zmagali.

IZ KRALJESTVA LUČI IN TEME

P. Hugo.

KAJ PRAVI MARCONI O VERI

Italijanski znanstvenik svetovnega slovesa, Marconi, je podal sledečo veroizpoved: "Znanost sama mnogo ugank ni v stanu razrešiti, zlasti ne največje skrivnosti našega bivanja. Kaj smo? Odkod smo? Kako stopamo na svetovno pozorišče? Koliko časa se že človek bavi s temi vprašanji, a povoljnega odgovora s svojim umom doslej še ni našel. Kar se mene tiče, samozavestno izjavljam, da sem veren, da sem katoličan. Verujem v moč molitve, ne samo kot katoličan, ampak tudi kot znanstvenik." Podobne izjave je podalo že stotine resničnih znanstvenikov pred njim. Kljub temu se razni abecedarji v znanstvu še vedno ustijo, da sta vera in resnična znanost nezdružljivi. Je pač res, kar pravi sv. pismo: Stultorum infinitus est numerus. Bedakov je brez števila. Le ti taje Boga, kot pravi sv. pismo na drugem mestu: Norec je rekel v svojem sreju: Ni Boga!

KAKO JE UMIRAL HINDENBURG

Osebni zdravnik in prijatelj Hindenburgov, Dr. Sauerbruch, je opisal zadnje trenutke tega svojega velikega pacienta. "Bilo je," tako piše, "popoldne 1. aug. Nahajal sem se v spalnici feldmaršala. Ljubo mu je bilo, če sem bil pri njem, čeravno me ni potreboval. Dolgo je molčal. To je bila njegova navada. Takrat ni imel rad, če ga je kdo motil. Zato sem tiho sedel ob oknu in gledal na vrt, na katerega je ravno legal mrak. Naenkrat pa se maršal oglasi: "Sauerbruch, ali ste še tukaj?" In ko sem sedel k njegovi postelji ter ga vprašal, če ima kake težave, me je stari gospod dolgo gledal, nato pa dejal: "Sauerbruch, vedno ste mi povedali celo resnico. Gotovo mi jo bote tudi zdaj. Jeli prijatelj Hein v gradu in čaka?" Prijel sem ga za roko in mu dejal: "Ne, gospod feldmaršal, pač pa je nekje okrog hiše." Po kratkem molku je pristavil: "Hvala vam, Sauerbruch, in zdaj hočem k svojemu Gospodu tja gori — pokazal je proti nebu — na razgovor." Vstal sem in hotel iz sobe. A bolnik pravi: "Ne, Sauerbruch, lahko mirno ostanete tu. Bom samo malo sv. pismo bral." Hotel sem odmakniti zastor, da bi se bolj videlo, A feldmaršal mi je dejal: "Le pustite, Sauerbruch, kar

mislim brati, znam že dolgo skoraj na pamet." Starček je vzel v roke Novi testament, katerega je imel vedno na svoji nočni mizici in je šepetajoče bral kake četrt ure. Nato je knjigo odložil, me poklical k postelji in dejal: "Sauerbruch, zdaj pa recite prijatelju Heinu naj vstopi. "Drugo jutro je izdihnil.

SUŽENJSTVO V ABESINIJU

Abesinija je ena tistih dežel, kjer je suženjstvo še vedno v cvetju. Preden je bila ta država pripuščena v krog Lige narodov, je morala dati garancijo, da bo ta madež čimprej odpravila. A do danes ga še ni. Iz tega Italija zdaj kuje kapital, češ, ali mora Abesinija, ki danega ji pogoja ni izpolnila iz Lige, ali bo ona izstopila. Pa to je Italiji le dobrodošla pretveza. Ona bolje ve kot kdo drugi, da spričo vladajočih razmer Abesinija tega pokoja ni mogla kar takoj izpolniti. Kajti ona je nekaka zvezna država posameznih avtonomnih držav. Osrednji vladi ni manjkalo dobre volje. Je izdala tozadevne odredbe. Vspех je bil pa vsled odpora posameznih plemenskih držav le malenkosten. Nekaj tisoč sužnjev je dobilo prostost. Kaka dva milijona, kot nekateri mislijo, jih še vedno ječi v suženjstvu in tudi suženjski sejmi so še v navadi. Seveda njih usoda ni povsod enaka. Ponekod, zlasti v bližini glavnega mesta, je njih stanje slično onemu evropskih hlapcev in dekel. V oddaljenejših krajih je pa odvisna od posameznih lastnikov, katerih eni so bolj, drugi manj človeški. Nedvomno je suženjstvo velik madež za Abesinijo. A če Italija radi tega noče z njo sedeti v Ligi narodov, bi morala zahtevati tudi izstop Rusije, ki je uvedla novo, nič manj sramotno suženjstvo. Za njen pristop v Ligo je pa še glasovala. Pač politična logika.

KONVERTITSKA ZNAČAJNOST

Konvertiti, ki jih je prava vera stala mnogo žrtev, znajo to milost mnogo bolj ceniti kot oni, ki so bili rojeni katoličani. To, že tolikokrat izpričano resnico, je zopet potrdila japonska konvertitka Miss Mary Bernardka Suda v Seattle, Wash. V katoliško cerkev je bila sprejeta pred šestimi leti. Imela se je poročiti z nekim japonskim mladeničem. Toda ta je bil še budist in je hotel, da se poročne slovesnosti najprej izvrše po budistovskem obredu. Ona pa tega nikakor ni hotela. Ker je on trdovratno vztrajal pri tem, je v zadnjem trenutku razdrla zvezo z njim. Ta njena značajnost je napravila na tamkajšnjo japonsko kolonijo velik vtis. Drug za drugim so se začeli

javljati za pouk v katoliški veri, ki vzgaja take značaje. Mnoga rojena in vzgojena katoliška dekleta gredo v takem slučaju rajši pred vsakega biriča, kot bi tako ljubezensko vez raztrgale.

ZA SPREOBRNENJE JUDOV

V ta namen se danes po katoliškem svetu veliko moli. Obstojata posebna svetovna bratovščina s tem namenom. Vsako leto prireja v njegovo dosego molitveno devetdnevnicu, med katero se daruje stotine sv. maš, da bi Judje spoznali, koga so križali in si njegovo kri obrnili v blagoslov. L. 1917 je bila ta bratovščina tudi za Ameriko vpepljana. Od tedaj pa do danes je bilo v ta namen darovanih 30.000 sv. maš. Samo lani jih je bilo med molitveno devetdnevnicu branih 1006. Letošnja devetdnevnicu, ki jo je vrhovno vodstvo bratovščine nastavilo od 20. — 28. junija, pričakujejo, da jih bo branih še več. Splošno so Judje sicer zelo zakrknjeni. A milost spreobrnjenja jim je kot narodu obljubljena. Čas njih spoznanja in spreobrnjenja je seveda v nedoumnih božjih sklepkih.

PRO DEO — ZA BOGA

Tako se imenuje svetovna medverska zveza, katere apostolat je, javno življenje zopet pokristjaniti. Svoj urad ima v Ženevi, ob sedežu "Lige narodov". Točasno je njeno glavno prizadevanje v tem, da bi člani Lige uveljavili temeljna naravna prava, ki pristojajo vsakemu človeku: svobodo vesti, vere in vzgoje. Ko je šlo za to, da Rusija vstopi v Ligo, je ta zveza vse storila, da bi bila samo pod tem pogojem sprejeta. Žal, da s svojo zahtevo ni uspela. Zdaj je naslovila na vodilne evropske vladne kroge proglas, naj potom Lige vsaj naknadno zajamčijo ta prava. Kajti krščanska vest Evrope ne more trpeti, da bi v Ligi sedela država, ki gazi te pravice. Še posebno radi tega ne, ker Rusija pašuje sedmemu delu zemeljske površine. Če naj bo Evropa še krščanska in ne barbarska, se morajo njeni vodilni krogi zediniti v tem, da nobena država, ki ruši njen krščanski temelj, ne more biti članica Lige. To je nedvomno nad vse plemenito prizadevanje, ki je našlo odobrujoč odmev ne samo pri katoličanih, ampak tudi pri drugovercih in celo pri pravičnih brezvercih. Če se bo pa zvezi "Za Boga" posrečilo Ligi zbuditi krščansko vest in zavest, je kajpada drugo vprašanje. V njej sede z malimi izjemami sami framazoni. Etična, moralna, zlasti še verska načela tam ne pomenijo nič. To je zgolj političen kotel onstran vsega etičnega

in verskega. Francija, ki nosi zvonec, je iz strahu pred Nemci Rusijo hotela imeti v Ligi. In spravila jo je vanjo, kljub protestom vsega kulturnega sveta. Ona bi se nič ne obotavljala samega vruga spraviti v Ligo, samo če bi bil pripravljen ji podati zavezniško roko proti Nemcem. Dokler bo v Ligi imela besedo zgolj politika in še ta enodnevna, toliko časa bo delo zveze "Za Boga" glas vpijočega v puščavi.

DVA NOVA SVETNIKA

Dne 19. aprila sta bila slovesno proglašena za svetnika blažena John Fisher, škof in kardinal in Tomaž Moore, nekdanji veliki kancler Anglije. Oba sta mučeniški žrtvi angleškega kralja Henrika VIII., ki sta mu z odločnostjo sv. Janeza Krstnika rekla: "Ni ti dovoljeno zapustiti postavne žene in se obesiti nepostavni na vrat!" Oba sta rajši dala življenje, kot bi njega priznala za vrhovnega poglavarja cerkve na Angleškem. Letos je minilo 400 let, kar sta položila svoji glavi na tnal, kot "izdajalca kralja in domovine". Ta dva "izdajalca" sta danes povišana pred celim svetom, povišana na altar. Pravi izdajalci kralja in domovine pa pozabljeni spe v svojih grobovih. Kanonizacija se je nad vse slovesno izvršila. Pristostvovalo ji je okrog 50.000 ljudstva. Iz Anglije je došlo 15 škofov, pod vodstvom novega primasa Msg. A. Hinsleya in tisoče drugih romarjev. V svojem nagovoru je papež očetovsko pozval otrgano Anglijo, naj se vrne k materi-cerkvi, ki jo z razprostrtimi rokami čaka. Upamo, da njegov očetovski klic ne bo ostal brez odmeva. Nova svetnika-mučenca bota s svojimi priprošnjami mnogim zravnala pot v njen objem.

NAZAJ S SESTRAMI

Španska provincija Badajoz je začasa framasonsko-socialistične strahovlade sestre pognala iz bolnišnic in drugih podobnih zavodov, ter jih nadomestila s svetnimi močmi. Tako je zahteval duh časa in ona ni hotela zaostajati. Toda prvič ni razpolagala z zadostnimi močmi, kar se je v dotičnih zavodih zelo poznalo. Drugič je pa ta sprememba bila tudi precej draga. Štiridesetim sestram je prej za vodstvo javne bolnišnice in norišnice plačevala letno 36.000 pezet. Tridesetim svetnim strežnicam pa je morala plačevati 72.000 pezet za mnogo slabšo postrežbo. To ni mala razlika. Pa so si dotični vladni očetje mislili: Sestre gori ali doli, glavna stvar za nas so izdatki. In so lepo sestre nazaj poklicali, seveda zgolj iz ekonomskih ozirov.

VALERIJA

Waal — I. P.

Sedmo poglavje

DOBRI PRIJATELJI

VEST o Rufinovi obsodbi je bila razburila vse mesto. Stari plemiči in senatorji so čutili globoko sramoto, katero je bil prizadel cesar njihovemu stanu. Ni se bilo dotedaj še dogodilo, da bi bili obsodili mestnega prefekta v prisilno delavnico, kamor so pošiljali najgrše hudoelce. Na glas so se zgražali Rimljanje in, da je imel Heraklij dovolj vohunov, mogel bi bil, povečati listino zarotnikov za polovico. Z neprikritim hrepenenjem so torej plemstvo in meščanstvo, ubogi in bogati, pagani in kristjanje pričakovali Konstantina. Nanj so bile uprte vseh oči. Da bi se že pojavil pred Rimom in otel mesto iz rok krvoločnega trinoga.

In vendar ni niti mislil kdo izmed sorodnikov Valerijinih na to, da je brez strehe. Cerkev je bila, ki ji je bila dala zavetja. Škof Milcijad je bil takoj, ko je bil slišal o zaplenitvi Rufinovega premoženja, poslal diakona Severa, da se zavzame za deklico in jo spravi v kako krščansko hišo. In kdo je ne bi bil sprejel radevolje?

Ali deklica bi ne bila našla miru, da ni takoj napravila še enega obiska, da bi otela očeta. Četudi je vera kristjanom mučeništvo priporočala in slikala za vzvišeno, je bila vendar njihova dolžnost, poskušati slednje sredstvo, da si otmejo življenje.

Valerija si je predstavila celo vrsto očetovih prijateljev. Ali ni ga našla, ki bi se naslonila nanj. Ta se ji je zdel brezvpliven pri dvoru, oni boječ; spomnila se je Simaha. Ali ta je kristjane tako kruto sovražil, da bi ji bil odrekel vsako pomoč.

In začutila se je silno osamljeno in sprevidela je, da se razkropijo prijatelji v nesreči. Le oni, ki sam ve, kaj je trpljenje, pomaga in se usmili. —

Tu se je deklica spomnila cesarice. Cel Rim je vedel, kako sramotno postopa cesar s svojo soprogo. Da, ta bode umela njeno boleost in ji mogoče izposlovala pomiloščenje.

S to malo nadejo v srečo je krenila proti Palatinu.

Nesrečna žena je stanovala v precej oddaljenem delu palače. Samo ob svečanostih se je smela — ne, morala pokazati javno, da bi na ta način

ljudstvo ne zvedelo o brezstidnosti Maksencijevi, ki je bil pahnil ženo od sebe.

Cesarica je dovolila deklici takoj vstop.

Na naslanjaču zleknjena v družbi dveh suženj, kateri edini ji je bil še pustil mož, je dočkala cesarica deklico.

Bila je visoka, bleča. V lepo in mlado obličje so bile začrtale bolesti nezbrisne poteze, katerih niti barvilo ni moglo popolnoma zakriti.

Po smrti svojega sina Romula se je oblačila skozi cele mesece v črno. Potem pa se je ojunčila: hotela je kljubovati usodi in imela v tem veselje in razvedrilo, da se je oblačila v krasna odeja in se lišpala z dragulji in biseri. Saj je bila mlada in hotela je živeti. Neprenehoma sta ji morali sužnji prorokovati. Ali lepših dni ni hotelo biti in dan za dnem je tonila njena duša v mračni žalobnosti globlje in globlje.

Taka ura obupnosti se je je bila polastila tudi danes. — V mračne misli zatopljena je strmela nekam v daljo. Niti opazila ni, kako ji moli sužnja zrcalo, da si ogleda novo obliko lasulje. Doslej so ji bili skrbno prikrili vse novejšje politične dogodke. Ali neka nepremišljena opazka ji je bila mahoma pojasnila opasnost razmer, v katerih se je zibal Maksencijev prestol. In še nekaj: cela jata sov se je bila prejšnji dan dvignila pri belem dnevu iz zidišč na Palatinu. In to je bilo slabo znamenje.

Carica je sedaj odpustila sužnji in poslušala zadevo Valerijino.

Bridko se nasmehnivši, je dejala:

“Dobro dete, moja beseda je pri cesarju brez moči. Preje bi s tem škodovala tvojemu očetu. Uboga, brezvplivna žena sem. Roke so mi zvezane, in če so okovi zlati, so le tem težji. — Vse moje bogastvo je revščina”, je nadaljevala po kratkem trpkem premoru, “najrevnejši beračici moram zavidati njeno bedo; v bolesti svoji vem samo za sramoto, ki mi jo je naložila z zlatim diademom nekaka usoda.”

Tolika boleost je ganila Valerijo. Pozabila je za hip svojega lastnega gorja.

“Gospodarica,” je dejala, “vsemočna roka, ki čuva črva v prahu, čuje in vodi tudi človeška življenja, in najsi so trpka bremena preskušanj, upanje, ki nam ga nudi ta roka v oporo, je slajše.”

“Da, pesniki govore o očetu bogov in ljudij. A to je sama laž, pretvara, kakor punca iz cunj, ki zadovolji komaj deco. Nauči se prenašati z mirnostjo srd osodin. To je edini svet, ki ti ga morem dati. In če je breme le pretežko, čemu čakati, vrzi je raz sebe!”

In cesarica se je dvignila in odpustila Valerijo, podavši ji roko v poljub.

Z grozo v srcu in bolest čuteča, je odšla Valerija. V najhujih bolih brez nad, brez tolažbe — in izhod en sam: samoumor. — Kje najde kaj žalostnejšega in nesrečnejšega.

In ozrla se je proti nebu. In njena bolest, njena lastna, se ji je zazdela lahka in svetla. —

Diakon Sever in Irena sta jo čakala pri vходу. Iskala sta jo.

“V sijajnejših hišah,” je dejala matrona, “te bodo sprejeli, toda, če bi smela, ponudila bi ti svoje skromno bivališče na Aventinu.”

Valerija jo je prekinila:

“Kje naj se raje mudim, kakor pri tebi, ki te obenem prosim, da mi bodi odslej mati!” —

Heraklij je bil medtem napolnil listino zarotnikov, in šel takoj po kosilu k Maksenciju.

Povedal mu je, da se je Rufin sam proglasil za kristjana in mu predložil notarski zapisnik Rufinovih žaljivih besed.

“Ta gadja kristjanska zalega nam raste čez glavo; treba jo pobiti z gorjačo!”, je vpil Maksencij in bil s pestjo po mizi. “Prefekt kristjan, mesto polno kristjanov in Konstantin na potu v Rim! Pač samo nato se zanašaje, si dovoljuje ta pes taka žaljenja. Čakaj, hudič, boš še cvilil! Takoj ukaži, da se ga odvede v prisilno delo k javnim graditvam. Do večera pa mi predloži bogato število jetnikov. Naj si bo kristjan ali ne, zarotniki so vsi. Treba popukati perje tem petelinom in jih nekaj podaviti, sicer me še obvladajo.”

Celo popoldne so gonili biriči “zarotnike” v tulijansko ječo, med njimi nemalo kristjanov iz najuglednejših družin. Med njimi je bil celo dvorni uradnik Valerij Antonij.

Večerna acta diurna (Acta diurna so bila nekak uradni list v tedanjem Rimu.) so vzbudila v mestu le zmajevanje z glavami. Kdo naj bi verjel, da je Rufin kristjan? Saj je javno daroval bogovom še pri zadnjih praznikih v septembru. In njegova zvestoba je bila tudi splošno znana. Tudi vest o Sabininem slučaju je bila prodrla med ljudi. Temu so pripisovali vsi to, kar je bil storil Heraklij. On edini je bil vsega kriv!

V istem poročilu je bil imenovan mesto odstopivšega Rufina Anij Anulij.

Najeta četa meščanske sodrge je zvečer hodila po ulicah in upila: “Christianos ad leones, pod leve s kristjani!”

Simah se je penil od jeze. V njegovih očeh ni bil Rufin nič manj kriv ko Maksencij. Saj je prestopil h kristjanom. To ga je razburilo do skrajnosti. Bil pa je oseben prijatelj prefektov, zato je hotel osebno posetiti cesarja in rešiti Rufinu morda vsaj življenje. —

Še tistega večera si je izprosil avdijske. Maksencij ga je sprejel čudovito uljudno.

“Nadejam se, da te ne ujezim,” je začel Simah, “ako se osmelim opozoriti tvoje božanstvo na dejansko pomoto v neki obtožbi!”

“Rufina misliš”, je odvrnil Maksencij; “če že nastopaš ko njegov zagovornik in pravdnik, vedi, da je kriv veleizdaje na državi in bogovih.”

“Ni mogoče, Rufin ni kristjan!”

“Drzno govoriš! Dokaži!”

“Od mladih nog ga poznam in vem, da je bil vselej veren pristaš državne vere!”

“A če bi danes proklel to vero in bogove, kaj praviš, je-li zmožen potem tudi drugega zločina?”

“Odpeljali so ga menda že v zidišča. Dovolim ti, da prepričaš sebe in Rimljane, kakega gnoja sem očistil augijski hlev rimskega mesta!”

“In če privoli,” je prašal Simah smelo, “v daritev bogovom?”

Maksenciju se je pooblačilo čelo, vendar pa se je premagal in odvrnil:

“Zastavim ti carsko besedo, potem mu darujem življenje. Pojdi k njemu. Dam ti častnika, ki naj ti izposluje vstop.”

Dal je znamenje. Centurio (rimski stotnik) Martialis je vstopil. Bil je to orjak, za polovico višji od Maksencija. Čez zlat oklep je nosil levjo kožo za plašč. Orjaški kij je tiščal v svojih rokah.

“To dete naj te spremlja,” je dejal cesar smeje se; “le glej, kak ključek nosi v rokah. Ta odpre slednja vrata.”

Poklonivši se, je odšel Simah s častnikom.

Besede Maksencijeve so bile zmedle senatorja. Vkljub temu ni mogel umeti, kako naj bi bil Rufin postal kristjan, potem, kar je bil Bog dopustil, da se je dogodilo Sofroniji.

Po dolgem iskanju je našel Rufina. Dasi je bilo že pozno zvečer, je moral ta opravljati še najtežja dela. V cunje oblečen, vkovan v verige, je hropel plemeniti Rimljan. V srce se je zasmilil Simahu. Globoko pretresen je dejal:

“Žrtev grdega obrekovanja si, dragi Rufin. Toda jaz ti prinašam svobodo. Povej, kje naj naročim daritev bogovom in prost si. Maksencij mi je zastavil carsko besedo!”

“Zahvalim te za posredovanje pri cesarju,” je odvrnil Rufin; “toda še hvaležnejši sem svojemu Bogu, da me je enkrat vendar rešil mojih zmot in mi v Kristusu pokazal edino resnico.”

“Je-li mogoče?”, je viknil Simah poparjen. “Ne, saj je znorel. Zavedi se, križan razbojnik, ki ni mogel oteti ne tebe ne tvoje žene, ne more biti Bog!”

“In ravno nesreča mi je razsvetlila noč,” je odvrnil Rufin, “pripravljen sem trpeti in umreti.

Naj ti Bog plača tvojo dobrohotnost s tem, da tu di ti spregledaš . . .”

Simah se je obrnil in odšel molče.

Centurio pa je ostal in prevzet prašal Rufina:

“Povej mi, kje naj se poučim o naukih tvoje vere?”

In poln veselja je odvrnil Rufin:

“Pojdi na apijsko cesto do drugega cestnega kamena in prašaj po škofu Miltijadu. On ti vse razodene. Povej mu tudi, da radostno trpim in priporoči mu v varstvo mojo hčer.”

Paznik je odgnal Rufina na delo. Vojak pa je strmel zamišljen za njim in se prašal:

“Ali naj se človek odreče bogastvu in častem in ugodnosti za tako usodo v verigah in zaničevanju res za prazen nič in brez prepričevalnih vzrokov? Jutri obiščem vendar le Miltijada.”

Kristjane so bili zadnji dogodki sila preplašili. Se jim li ni bilo bati, da so se vrnili časi Dioklecijanovi?

In ni bilo v njihovih vrstah samo takih kakor Valerija, ki je bila vseskozi prešinjena od svetlih vzorov mučeniške smrti. Nemalo jih je bilo tedaj v onih dneh preskušenj pocepalo od cerkve. Žalovala je ta po njih, in molila zanje. Ali oni se niso vrnili spokorjeni. Ne, s silo so zahtevali vsprejem in se celo pridružili Herakliju, ki je bil v mirnih dneh zatajil Kristusa.

Miltijad in njegovi duhovniki so se torej zelo trudili, da bi podkrepili zaprte v njihovem veropovedanju. Podkupili so stražnike v tulijanskem zaporu in še istega večera je mogel Sever obiskati jetnike. Veselja poln se je vrnil. Vsi so bili pripravljene prestati raje muke in smrt kakor zatajiti svojega Boga.

Nepričakovano je doletela po nekaj urah zavora jetnike vest, da je cesar izpustil vse one jetnike, ki so plemenitega rodu.

Niti oni, niti rimsko ljudstvo ni umelo te uganke. Ali vsem se je zdelo, da se skriva za tem kak nov zločin cesarjev. Jetniki se niso mogli otresti misli, da se prihodnjega dne zbudijo nanovo v ječi.

Število onih, ki so jih pridržali v zaporu, je bilo kljub temu še veliko in vrhutega se je v teku prihodnjega dne zadelala prazna odprtina z novimi jetniki.

Nad mestom Rimom se je zbiralo. V oblakih je bilo nekaj. Ni se trgal blisk, ni grmelo, in vendar je slutil vsakdo, da se bližajo usodne ure...

A komu, a kake — tega ni vedel nihče . . .

(Dalje prihodnjič.)

Velesila ljubezni

V sluhu svetosti umrli oče gobavih na otoku Malokai, P. Damijan, je dobil vrednega naslednika v osebi P. Petra. Zdravniki in drugi obiskovavci teh živih mrtvih, se poslužujejo vseh mogočih sredstev, da bi se ne okužili. Kadar imajo s katerim opravka, si nadenejo poseben gumijast plašč, gumijaste rokavice in masko. Seveda ti nesrečni ob pogledu nanje še bolj čutijo svojo zavrnjenost. P. Peter, njih duhovni oče, vsega tega ne pozna. Če vidi katerega svojih varovancev, da je ves potrjen in obupan, ga objame in mu ljubeče prigovarja, naj se lepo uda v svojo usodo in zaupa v Boga. Obraz se dotičnemu ob tem soncu požrtvovavne ljubezni zopet zjasni. Nekoč je P. Peter dobil novega kandidata, ki je bil čisto iz drugega testa, kot večina, velik sovražnik vere in kar je z njo z zvezi. Kadar se mu je približal, se je vsula nadenj toča kletev in zasramovanj. A P. Peter radi tega ni kazal nobenega odpora proti njemu. Vedno je z ljubeznijo hodil okrog njega. Ko je nekega dne zopet prišel naokrog, se je temu zagrizencu posebno ljubeče nasmehnil, mu padel okrog vratu in ga na lice poljubil. Tej ljubezni dotični ni mogel več kljubovati. Prosil je za pouk v katoliški veri in danes kot katoličan junaško nosi svojo trpko usodo. Da, ljubezen je velesila.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO

Vsem našim cenjenim naročnikom v California, Montana, Utah, Oregon, Colorado, Kansas, Nebraska, Washington in Wyoming naznanjamo, da jih bo obiskal naš potovalni zastopnik Br. Antonin, katerega prav toplo priporočamo.

Vse, s katerim pride v dotiko, pa prosimo, naj mu gredo na roke in mu pomagajo pri agitaciji za naš katoliški mesečnik Ave Maria.

Uprava.

UPRAVNIKOVO KRAMLJANJE

P. Bernard, O. F. M.

ČEZ en mesec bo minilo deset let, odkar sem bil prvič postavljen za upravnika, danes je pa minilo en mesec, odkar sem bil postavljen drugič...

Takrat sem bil ravno prišel v Ameriko in nisem imel nobene skušnje v upravnikiških rečeh, pa je vseeno kar dobro šlo.

Sedaj imam za seboj precej skušnje in poznam sto reči in tisoč ljudi, ki jih takrat nisem poznal, pa vseeno kar slabo gre...

Le zakaj mora biti tako? Jaz že ne vem. Ali so res tako slabi časi, ali je ravno vreme tako kislo med tistimi rojaki, s katerimi sem se začel potom Ave Marije seznanjati pred desetimi leti?

Pa pustimo to. Še vedno ima služba upravnika svojo lepo in zanimivo plat. Noben slovenski frančiškan v Ameriki ne dobi toliko pošte kot jaz. Že samo to nekaj šteje. Vesele in žalostne novice prihajajo v moj office. Pa naj jih nekaj povem iz preteklega meseca.

Mrs. Ušeničnik iz Morgan, Pa., piše, da prevzame zastopništvo za naš list. Dobra novica. Njena mala Klarica je pa dala poročati, da ji je bilo letos na romanju v Johnstown dolgčas, ker mene ni bilo tam. Imenitna novica!

Ista Mrs. Ušeničnik piše, da je umrla naša naročnica Mrs. Šifkar. Naj v miru počiva!

Tone Štrukelj iz La Salle piše, da je umrl naročnik Mr. Šček. Torej Joe Šček je umrl! Tak mož! Kdo ve, kolikokrat je bil pri meni v farovžu svoje čase, in kako resno je moževal o raznih zadevah fare sv. Roka. Kako lep zgled možatega katoličanstva je dajal vsem s celo svojo družino! Dragi Joe, počivaj v miru in Bog Ti bodi plačnik!

Mrs. Mary Knaus iz Chisholma, Minn., poroča, da postane naša zastopnica. Bog jo živi in daj obilo uspeha!

Mrs. Mary Skubic iz Fontane, Calif., poroča, da se je tja preselila iz Jolieta. Ni ji več dolgčas, ker redno dobiva list Ave Maria. Lepo je v Kaliforniji, ker imajo dosti sonca. Želimo ji več sonca tudi v gospodarskem vprašanju.

Iz Jolieta poročajo, da je umrla naša do-smrtna naročnica Mrs. Mary Tomec. Bog ji daj dobro.

Mrs. Angela Pregled z Gilberta, Minn., ki je že tisoč let naša zastopnica, piše, da njen mož rad doma črepinje pomiva, samo da ima ona čas iti na kolektnanje za naš list. Čast mu, pa njej tudi!

Iz Detroita, Mich., pišejo, da je umrla blaga naša naročnica, Mrs. Ana Srebernak. O, ti ljuba Srebernakova mama, koliko spominov mi je obudila ta novica! Koliko lepih in izpodbudnih besed sem nekdanj slišal iz Vaših ust ob tisti Vaši bolniški postelji! Zmerom sem odhajal od Vas poživljen in utrjen za dobro. Bila ste bolnica po volji božji. To pa rečem, da me ni nič užalostilo, ko sem zvedel za Vašo smrt. Bila ste velika trpinka dolgo vrsto let, Bog Vam je prikrajšal trpljenje in Vas poklical v nebesa. Le odpočite se, le pozabite na trpljenje! In vi, Srebernakovi, ki ste pokopali dobro mamo, le privoščite ji in nič ne recite, da je škoda mame. Le verjemite, da vas ima sedaj še vse bolj pri sreči kot poprej. Pozabiti je ne smete, še manj pa pozabiti njene lepe nauke!

Od več strani pa poročajo naši zastopniki, da mnogi naročniki kar nočejo slišati o tem, da bi ponovili naročnino. Po tri, štiri, pet let nekateri dolgujejo, pa kar ni groša za podaljšanje. Morebiti pa je, pa ga ne znajo na pravem mestu vzeti. Vsem takim polagam na srce, naj vendar nekaj naredijo, drugače bomo morali mi — nekaj narediti... Sedaj pa vsem prav lep pozdrav za ta mesec!

IZ UPRAVE

Darovi za misijone: Mrs. Jennie Travnkar \$2.00, Mrs. Stepanich \$1.00.

Darovi za Ave Maria: Anastazija Ray \$2, Mr. Smole 50c, Karolina Vukonic \$2, Ana Wida \$2, Mrs. Kvaternik \$1, Mr. Ulcar \$1, Mrs. Virant \$2, Mrs. Slogar \$3, Mrs. Sircelj 50c, Mr. Kukman, Aurora 50c, Mrs. Jennie Erjavec \$1, U. Kozarich \$3, Mrs. Smuk \$7.

Apostolat: Mrs. Mary Tomec, Joliet, \$10.00.

Kruh sv. Antona: Ana Lampe \$10, Mrs. Shiltz \$1, Neimenovana 50c, Ana Wida 30c, Mrs. Brula 50c, Mr. Koski 50c, George Zupancic 50c, Mrs. Hlade 25c.

Lučke: Mary Globokar \$1, Rosie Koren \$1, Petrovcic Katarina 50c, Mrs. Fabjan 50c, Mrs.

Tratnik 50c, Mrs. Gillach 50c, Mrs. Plese 50c, Barbara Omahne 50c, Antonija Berus \$1, Mrs. Sternisa 50c, Ana Wida 20c, Mrs. Stekel 25c, Mrs. Barich 20c, Frank Jerich \$1, Mrs. Koprivnik 50c, Lena Martl 50c, Hribar Mary 25c, U. Kozarich \$1, Mrs. Verbich 50c.

Sv. maše: J. Hrovat \$10, M. Kutina \$8. — Po. \$5.00: Mrs. Stirn, Chicago; Catherine Pavacic; F. Marinko. — Po \$4.00: Mary Simonec, Bessemer; U. Kozarich. — Po \$2.00: Anton Smrekar, Frances Pirman, Mary Globokar, Mrs. Fabijan, Mary Poljak, Mike Majerle. — Po \$1.00: Mary Globokar, Mary Zerovnik, Josephine Kuhel, Catherine Pfeifer, Mary Segoll, Mr. Klepec, Antonija Berus, F. Korevc, M. Hoge.

Zahvala. — Najlepše se zahvaljujem Materi božji in sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo.

M. Š.

OKROGLE

NI ZAUPAL

Deček je videl, da je nek gospod izgubil denarnico s 100 Din. Pobral jo je, skočil v trgovino bankovno noto menjat, potem pa hitel za gospodom in mu izročil 90 Din. "Si pošten dečko," je rekel gospod, "kako pa je to, da je sedaj devet bankovcev po 10 Din, ko je bil stotak noter." — "Sem hitro zmenjal, da ne bote imeli sitnosti pri plačanju najdnine."

NE VIDITE NIČ

Profesor: "Kakor vidite, sedaj ne vidite nič; in zakaj ne vidite nič, bote takoj videli."

DRAGOCEN DAR

Katoličan, pravoslaven, žid so bili na svatbi in se bahali, kaj so darovali novoporočencema. Katoličan je rekel: "Dal sem čajevi pribor za 12 oseb." Pravoslavni: "Jaz sem dal obedni pribor za 24 oseb." Žid: "Jaz sem pa dal sladkornico za 100 oseb."

IZ ŠOLE

Učitelj: "France, imenuj mi 6 živali, ki žive v ledenem morju." — Francek: "Štirje beli medvedi in dva morska psa."

TAKO SE GOVORI

Advokat k na smrt obsojenemu: "Korajžo, korajžo, prijatelj! Pomirite se in ne izgubite glave!"

JOSEPH PERKO

2101 WEST CERMAK RD., CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

NAROČITE SI PRI

AVE MARIA MOLITVENIKE

SLOVENSKE

SVETA URA,

v platno vez. \$.90
v fino usnje vez. \$1.50

SKRBI ZA DUŠO,

v platno vez. \$.90
v fino usnje vez. \$1.50

KVIŠKU SRCA,

v platno vez. \$.80

SLAVA MARIJI,

v platno vez. \$1.00
v fino usnje vez. \$1.25
v najfinejši opremi \$1.50

ANGLEŠKE

Child's Prayerbook.....	\$.25
Key of Heaven.....	.50 do \$3.45
First Communion Sets.....	1.00 " 2.15
Vest Pocket Manual.....	.10 " 2.00
Ave Maria.....	.50 " 1.50
Manual of Prayers.....	1.20 " 2.20
Holy Name Manual.....	.28 in .55
Missals.....	2.00 do 4.50
Catholic Girls Guide.....	1.50 " 5.00
Young Men's Guide.....	1.65 " 5.00
My Prayer Book.....	1.25 " 4.50
Sick Call Set.....	3.00 & 7.50

STATUES ALL SIZES

MEDALS -- ROSARIES

Pošlji 10 centov za poštnino.

Send 10 cents for postage.